

DŽEK
SLEJD

BROJ
82

ŠEJN

CENA
100 DINARA
EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ

opasna žena sa crnim velom

★ **SEJN** ★

DŽEK SLEJD

**OPASNA ŽENA SA
CRNIM VELOM**

NIŠRO FORUM-OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Š E J N

Broj: 82

V. D. glavni i odgovorni urednik:
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik:
Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala:
Jack Slade
DANGEROUS WOMAN WITH BLACK VEIL

Recenzija:
Miloš SIMIĆ

Prevod i adaptacija:
Miloš SIMIĆ

Lektor:
Olivera ŠIJACKI

Tehnički urednik:
Valerija ŠREDER

Naslovna strana:
Ferenc BARAT

Korektori:
Agota VIRAG BOGNAR
Iren GALAMBOŠ

Stampa: 27. II 1986.

Tržište: 16. III 1986.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode Mišića 1. V. D. glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ. Urednik: Zorka ĆIRIĆ. Naslov originala: Jack Slade — DANGEROUS WOMAN WITH BLACK VEIL.

Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA iz Minhena.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine broj 413-12/79 od 28. II 1979. godine.

Zapadnjak podiže pogled prema debelom užetu koje se lagano njihalo na vetru. Pomoćnik šerifa Džek Morton držao je konje na kome je Šejn sedeo vezanih ruku.

Ljudi su ćutali. Šejnu je odmah bilo jasno da među ovim prerijskim vukovima nema nikog ko ga poznaje i ko bi mu pomogao.

Tamo preko na uskom strmom putu koji je vodio prema bregu čizama pojavila se kočija. Klopavanje točkova moglo je da se čuje čak i ovamo do drveta za vešanje u Porto Blanki.

Kovčeg od borovine u kome je ležao nepokretan Dino Kabelo mogao se videti još iz daljine.

Telo tog čoveka bilo je napunjeno olovom do guše. Bili su to meci koje je uputio Šejn iz svog „remingtona"! Bar tako je tvrdila Suzana Pej.

Zapadnjak se okrete i pogleda ženu.

Stajala je tu blizu namrgođena lica. Kruta i zamišljena. Na sebi je imala crninu s tamnim velom preko lepog lica. Međutim, veo ipak nije bio dovoljan da priкриje njen pakostan pogled. Izgleda da je bila jako zadovoljna što će Šejn završiti na vešalima. Njene oči boje ćilibara podsećale su na pogled zveri koja se sprema da skoči na svoju žrtvu.

— Hoćeš li da se pomoliš bogu... — čuo je Zapadnjak glas šerifa Kramera.

Šejn je ćutao. Njegov pogled bio je sada odlutao negde u daljinu.

Dino Kabelo je znači mrtav! Čovek iz Meksika zbog koga je Zapadnjak došao ovamo u Porto Blanku! Od Sedme brigade dobio je zadatak da proveri kakve su namere tog čoveka i da li je istina ono što se pretpostavljalo u Vašingtonu.

Trgao se iz razmišljanja tek kada je osetio gicanje na vratu. Šerif Kramer stavljao mu je omču.

Da li zbog smrti Dina Kabelo neće izbiti planirana pobuna? Zapadnjak opsova. Znao je da nije lepo ako se psuje pred odlazak u večnost.

— Sto mu gromova! — opsova Zapadnjak još jednom. Međutim, to ništa nije olakšalo njegov položaj.

Žena u crpini se izdvoji iz gomile ljudi. Prišla je bliže. Šerif je gledao stisnutih usana.

Suzana Pej skloni veo sa svog lica. U njenim očima videla se mržnja.

— Putuj u pakao, ti, kopile! — prosikta ona.

— Neka, neka, srešćemo se mi ponovo tamo! — odvrati Zapadnjak podrugljivo.

Bio je ljut na samog sebe što je dozvolio da ga pobedi žena! Progutao je pljuvačku.

Kramer klimnu glavom prema svom pomoćniku i Džek Morton povede konja napred.

Znači, gotovo je, pomisli Zapadnjak.

II

Nastala je grobna tišina.

Ali, davo izgleda nikad ne miruje. Baš tog trenutka prasnu pucanj. A zatim još jedan.

Šerif Kramer stade. Pomoćnik Morton takođe.

Sve glave okrenuše se u pravcu odakle su se čuli pucnji.

Izgledalo je kao da je Kramer osetio neko olakšanje. Nemir koji ga je prethodno obuzeo, sada kao da je nestao s njegovog lica.

Tri jahača galopirali su brzo prema mestu gde su se nalazili. Iz cevi revolvera prvog od njih još uvek se pušilo.

Sva trojica imali su metalne zvezde na jaknama.

— Skidajte odmah tom čoveku omču sa vrata! — doviknu zvezdonosac koji je pucao iz revolvera i koji je prvi stigao.

Njegov glas bio je oštar. On je zatim vratio revolver u futrolu.

Zapadnjak podiže obrve. Pogledao je zvezdu na jakni. Nama sumnje, to je maršal Sjedinjenih Država.

Pomoćnik šerifa Morton pride maršalu.

— Šta vi to pričate? — upita on.

— Sto mu gromova, zar si ti gluv! Skidaj to uže! — grmnu maršal. — Koliko puta treba da ti se kaže!

U gomili nastade komešanje. Svi su nešto mrmljali između sebe.

Suzana Pej kriknu besno kada je Kramer skinuo uže sa Zapadnjakovog vrata.

— Šta to treba da znači! — ciknu ona. — Pa taj nitkov je osuđen na smrt!

U blizini drveta za vešanje stajala je grupa kauboja na konjima. Ispred njih se nalazio neki snažan čovek džinovskog rasta. Bio je to Ern Masters. Suzana Pej je očigledno bila njihova gazdarica.

— To je naredba guvernera, madam! — objasni maršal.

Ljudi su gundali.

— Ali, do đavola, on je osuđen i ima da visi! — grmnu Masters i uhvati dršku revolvera.

— Pa, rekao sam vam da je to naređenje guvernera — objasni maršal Voš Roper. — Odvešćemo Šejna u Santa Fe. Savezni sudija želi da razgovara s njim. Presuda ovde u Porto Blanki se zasada ukida.

Suzana Pej nešto doviknu Mastersu. Bilo je očigledno da ona komanduje grupi kauboja na konjima.

Masters potera svog mrkova. Povukao je uzde i stao između maršala i konja na kome je sedeo Šejn.

Iza njega ljudi su režali, kao pas kad neko želi da mu otme kost.

Maršal Voš Roper pređe pogledom preko gomile iahača. Bilo ih je mnogo. Sigurno više od dvadeset. Ali, zvezda na njegovoj jakni značila je mnogo. Ko napadne zvezdonosca ne ginu mu vešala.

— Coveče, nemojte izigravati ludaka! — opomenu ga maršal Roper.

— Sredite to vi, Masterse! — ciknu žena piskavim glasom. — Ja vam naređujem da to uradite!

Ljudi na konjima đavolski opasno nasloniše svoje ruke na revolvere. Jasno se videlo da su spremni na sve.

Sada je i gomila ostalih postala glasnija. Gundali su. Oni su želeli da vide kako Šejn visi na užetu.

Maršal Roper je bio svestan toga da i ova razuzdana rulja može biti opasna.

Maršal je trenutak oklevao. Bio je svestan toga da je u Porto Blanku došao na svoju ruku. Dobio je poziv za pomoć koji mu je uputio šerif Kramer i odmah krenuo sa dvojicom svojih pomoćnika.

— Izvršite svoju dužnost, Mortone! — ciknu žena i uperi pogled u pomoćnika šerifa.

Džek Morton se isceri. Pružio je ruku da uhvati uže koje se klatilo. Međutim, šerif Morton ga odgurnu u stranu.

— Ovde ja naređujem, a ne mis Pej! — grmnu on. Istovremeno je izvadio nož i presekao uže kojim je Zapadnjak bio vezan.

Gomila se uskomeša.

— Napred, momci! — viknu Ern Masters ljutito. — Obešićemo tog nitkova!

On konjem pomeri maršala u stranu.

Baš onog trenutka kada je hteo da zgrabi Šejna za vrat, kroz vazduh prolete revolver. Niko kasnije nije mogao da kaže ko je Zapadnjaku dobacio opasnu pucaljku.

Šejn nasloni cev „kolta“ na grudi Erna Mastersa.

Džinovski čovek je zbunjeno gledao Zapadnjaka. Međutim, nije se usudio da nešto preduzme.

— Vraćajte se kući! — povika šerif Kramer. — Predstava je završena.

Zvezdonosci su opkolili konja u čijem se sedlu nalazio Zapadnjak.

Galama prestade.

Suzana Pej je grizla usne. Bila je skoro modra u licu od besa.

Maršal se okrete prema njoj.

— Naredite vašim ljudima da se gube odavde! — reče maršal oštro.

Predvodnik kauboja Masters osećao je hladnu cev revolvera na svojim grudima.

— Neki čudni zvezdonosci! — gundao je on. — Idite do đavola! Dozvoljavate da ovo kopile...

Piskavi glas žene nadjačao je Mastersove reči.

— Uradite onako kako je naredio šerif, ljudi!

Kauboji poteraše polako svoje konje. I ostali ljudi su po-

čeli da se razilaze. Na kraju su ostali još samo zvezdonosci i Šejn.

Džek Morton iskrivi lice. Namrštio se i mahnuo glavom prema šerifu.

— Šta se to, u stvari, dešava ovde, Ale? — upita on.

Suzana Pej nije potplaćivala Džeka Mortona, ali on je i pored toga bio spreman da ispuni svaku njenu želju. Već dve godine on je beznađežno zaljubljen u vlasnicu Estancija Blanke.

— Žao mi je, Ale — promrmlja maršal Roper. — Umalo nismo zakasnil. Ali, tvoj telegram sam dobio tek pre dva dana u El Kazu. Jahali smo kao kakvi đavoli.

Pomoćnik šerifa opsova.

— Tako znači! — frknu on i pogleda ljutito šerifa Kramera. — Ti si ih znači... — To će te koštati tvoje zvezde, Ale! Zaklinjem se da će biti tako.

Šerif Kramer pogleda maršala.

— Da li je zaista bilo potrebno da se to rastrubi? — upita on. — Da sam ja...

— Meni je žao ako zbog toga budeš imao neprilike — izvinjavao se maršal. — Ali, ja stvarno nisam znao... Do đavola! Šta se ovde stvarno događa?

III

— Možda bih ja trebalo da odgovorim na vaše pitanje, maršale — izusti Šejn.

Mršavo lice Voša Ropera okrenuo se prema Zapadnjaku. Nije rekao ništa. Čekao je da Zapadnjak nastavi.

— Navodno, ja sam ubio jednog Meksikanca po imenu Dino Kabelo! — reče Šejn. — Ali, ja to nisam učinio. Uostalom njegovo pravo ime nije bilo Dino Kabelo već Kristo Penares.

— Kristo Penares! — ponovi maršal i podiže obrve. — Da to nije onaj Penares...

— Baš taj, maršale! — potvrdi Zapadnjak.

— Kristo Penares je pre tri ili četiri godine tamo preko u provinciji Sonora bio vođa pobune. Koliko je meni poznato ta pobuna nije uspeła, a Penares je ubijen.

— Tada je on nestao sa pozornice zbivanja bez traga i glasa — objasni Zapadnjak. — Da, proširile su se glasine o njegovoj smrti. Ali, to nikada nije potvrđeno.

— A kakve vi imate veze sa Penaresom? — upita maršal dalje. — I, ako je to stvarno bio Penares, otkud se on odjednom stvorio ovde u Nju Meksiku?

— To su dva različita pitanja, maršale — odvrati Šejn. — Nedostaje još jedno: Ko je ubio Penaresa i zašto je to učinio?

— Da li vi znate odgovor na to pitanje? — upita maršal Roper grubo.

Zapadnjak se osmehnu.

— Ako već postavljamo pitanja, onda možete upitati i to zašto šerif Kramer nije poverovao da sam ja ubio Penaresa i pozvao vas u pomoć da sprečite linčovanje?

Maršal pogleda šerifa.

Šerif samo zavrte glavom.

— Pusti ga da on govori — reče šerif. — Možda više zna nego ja! Da čujemo!

— Ako je tako, onda da krenemo redom — predloži Zapadnjak. — Najpre vaše prvo pitanje, maršale! Kakve ja veze imam sa Penaresom? Odgovor je, nikakve! Ja sam se pre šest nedelja zaposlio na Estanci Blanki kao kauboj. Tamo sam ga i sreo.

— A kako ste znali da se iza tog lažnog imena Dino Kabela krije u stvari Penares?

— Onda kada je u Meksiku bila gužva ja sam se zatekao tu na licu mesta. Tada sam ga video dvaput i sada sam ga prepoznao.

— Da li je Penares znao to? — upita maršal brzo.

Zapadnjak sleže ramenima.

— To ne bih mogao da tvrdim, ser — reče on polako. — Ali, moguće je. Jer, zašto bi mis Pej pokušala da mi natovari na vrat ubistvo tog čoveka?

Maršal Roper je zamišljeno vrteo glavom. Izgleda da nije verovao u ono što Šejn priča.

— Sledeće pitanje koje ste postavili, maršale, je i najteže — priznao je Zapadnjak. — Ko je ubio Penaresa i zašto je to učinio? Odmah priznajem da to ne znam.

— Jedno je sigurno — dobaci šerif. — To nije učinio Šejn.

— A, jesi li ti siguran u to, Ale? — upita maršal Roper.

— Jesam! — odvrati Kramer odlučno. — Te noći kada je ubijen Penares Šejn je bio sa jednom devojkom iz „Plavog saluna” i s njom proveo celu noć.

— To je čvrst alibi — reče maršal Roper. — A kako to da su hteli da obese Šejna?

— Svedočenje jedne lake žene kod nas u Porto Blanki ne znači ništa! — viknu šerif besno.

Nastala je kratka pauza. Svi su ćutali.

— A ti veruješ da je ona govorila istinu? — prekide maršal neprijatno ćutanje.

— Poznajem Doñ već četiri godine — objasni šerif. — Ona je spremna da ti ispuni svaku želju. Ali, nikad nije slagala.

Maršal pogleda Zapadnjaka.

— Ta devojka je govorila istinu, ali sudija Penzon se samo kiselo nasmešio i odmahnuo rukom — objasni Zapadnjak. — Nije hteo da prihvati njenu izjavu.

— Interesantno! — reče maršal Roper i zakoluta očima.

— Ostaje još i to da se odgovori na pitanje, šta je Penares tražio ovde u Nju Meksiku! — nastavi Šejn. — Meni se čini da je to bila neka zavera. Jednom sam sasvim slučajno čuo razgovor Penaresa i mis Pej. Neverovatne stvari! Odvajanje Nju Meksika od Sjedinjenih Država!

Maršalove oči se suziše.

— Znači, vi mislite da je Penares spremao neku vrstu pobune i da...

— Govorili su nešto o samostalnoj državi Nju Meksiko — prekide ga Zapadnjak. Mogao je maršalu da kaže još ponešto što je znao. Ali, zameriće mu oni u Vašingtonu!

Maršal Roper iskrivi lice i pogleda šerifa. Izgleda da nije baš sasvim verovao u to što je Šejn ispričao. Nekako mu je bilo čudno sve to što je čuo. Osnovati samostalnu državu! Odvojiti Nju Meksiko od Sjedinjenih Država!

— Ako su se Penares i mis Pej zanosili mislima da je moguće da tako nešto ostvare, onda su oni ljudi — reče maršal. — Šta ti misliš, šerife? A pre svega, šta da radimo sa Šejnom? Da li da ga pustimo da se jednostavno izgubi i pored toga što je osuđen po svim propisima ove zemlje?

Kramer je za trenutak oklevao.

— Da li ti misliš da je trebalo da obesim jednog nevinog čoveka? — upita on.

— Djavolski zamršena stvar! — huknu maršal.

— Ja ću vam pomoći da se odlučite! — promrmlja Zapadnjak.

Rekao je to tiho, ali odlučno. Skoro preteći.

Zvezdonosci su sada gledali cev Zapadnjakovog revolvera.

— Dižite ruke uvis i bez ikakvih trikova, momci! — reče Šejn mirno.

Poslušali su ga. Ruke čuvara zakona su se podigle.

IV

— Meni se čini da si za sve ovo kriv ti, Ale! — reče maršal ljutito. — Ali, ovo može skupo da nas košta. Izgubićemo zvezde. Nadam se da ti je to jasno, momče!

Zapadnjak pokupi njihove pucaljke sa zemlje kao da su to neke obične kruške, pale sa drveta negde u polju.

Jedino je pomoćnik šerifa opsovao. Ostali su ćutali.

— Mislim da je to i najbolje rešenje, Voše! — odvrati šerif Kramer. — Meni je to mnogo bolje rešenje nego da obesim nevinog čoveka. Bar mi je savest čista! Ostalo, šta će biti, biće! Iz ove kože više ne možemo.

Pomoćnik šerifa Morton je škrgutao zubima.

— Nećeš se izvući, kućkin sine! — ciknuo on besno i mahnu glavom prema Šejnu. Iz njegovih očiju sevnulo je stotinu munja. — A možda misliš da će te kauboji mis Pej tako jednostavno pustiti da odeš? Ne! Uхватиće te kao mačka miša i zavrnuće ti šiju pre nego što budeš uspeo da trepneš!

— To su već priče za decu, džentlmeni! — reče Zapadnjak i odmahnu rukom. — Nikad se ne zna šta nosi dan, a šta noć!

On je još jednom pogledao prema zapadu.

Sunce je već bilo spustilo svoju žutu glavu i naslonilo se na bregove u daljini. Znači, najviše još jedan sat i noć će svojim tamnim velom pokriti predeo i neće se više videti ni prst pred nosom.

— Nemamo mi ovde više šta da čekamo — reče šerif Kramer i pođe prema gradu.

— Lepu čorbu si nam zakuvao! — doviknu maršal Roper za njim. Poterao je svog konja u pravcu kuda je krenuo šerif.

Poslednji je krenuo pomoćnik šerifa. Gledao je besno Zapadnjaka.

— Živog će te odrati, kućkin sine! — ciknu on na rastanku sa Šejnom. — Setićeš se mojih reči kad ti to budu radili!

Zapadnjak odmahnu rukom. Znao je da Morton ne preteruje. Jer, Suzana ga je mrzela iz dna duše. A izgleda da je osetila koliko on može biti opasan po nju. Ukoliko padne u ruke tog grubijana Erna Mastersa, Šejnov kraj će biti užasan. Međutim, ne mora da znači da je ptica sve ono što leti!

Šejn je razmišljao. Njegovi izgledi da umakne goniocima bili su jako mali. Suzana Pej može okupiti sigurno pedesetak revolveraša i Zapadnjak je bio siguran da je glasnik već upućen u Estanciju da pokupi kauboje sa livada, a ostali opasni pucaroši sigurno su se rasporedili ovde i opkolili grad. Ni ptica ne može da izleti!

Oni sigurno neće dozvoliti da im Šejn umakne.

Zapadnjaku je bilo jasno. Jedina šansa da se izvuče bila je mrak! Ali, ostaje još jedan sat! A dotle će se sigurno čuti šta je on učinio sa zvezdonoscima.

Još jednom je pomislio na to da možda nije bio brzoplet kad je razoružao zvezdonosce!

Maršal Roper je bio ljut. Već se zabrinuo da ne izgubi svoju zvezdu! Zbog toga što je bio dobar prijatelj šerifu Krameru učinilo mu se da je malo i preterao. Zato je bio ljut i na samog sebe.

Zapadnjak je još uvek osećao gorak ukus u svojim ustima. Uhvatio se za rog sedla i vinuo se na konja koji je mirno stajao ispod drveta za vešanje.

Pogledao je unaokolo. Nigde nije bilo nikoga. Znači, ne pretili mu opasnost! Ali, Šejn je znao da ti nitkovi vrebaju i verovatno motre na svaki njegov korak.

Poterao je konja. Tamo iza uzvišenja nalazi se usek sa stenovitim kanjonima. Ako uspe da stigne do klisure mogao bi da se negde sakrije i...

Međutim, baš tog trenutka pojaviše se oni. Tamo negde gore na vrhu brega. Dvojica! A zatim još dvojica. Peti je galopirao s desne strane.

Primitili su ga. Šejn je mogao da čuje kako se dovikuju.

Krenuli su niz obronak. Mada su bili izvan dometa oružja oni su neprestano pucali na Šejna.

Zapadnjak pogleda nazad. I iz grada je dolazila jedna grupa. Njih sedam ili osam.

Šejn opsova. Osećao se kao zver koja je upala u vučju jamu i nikako ne može da iskoči iz nje.

V

Zapadnjak potera konja.

Bila je to neka obična raga, ali Šejn je bio iznenađen kad je životinja poletela kao strela. Međutim, Zapadnjaku je bilo jasno da konj neće dugo moći da izdrži tako jak tempo.

Obronak se spuštao prema brdu čizama, a između njega i brda nalazio se jedan usek pokriven žbunjem. Zapadnjak po-

tera konja tamo. Za trenutak nije video svoje gonioce. Ali, bilo mu je jasno da će se oni ponovo pojaviti. Ako su pametni, mogli su da mu preseku put i on bi se u tom slučaju našao u klopci. Ne bi mogao ni napred ni nazad. A imao je samo šest metaka u revolveru. Njegov pojas sa municijom visio je na čiviluku u kancelariji šerifa Kramera. Djavojski neravno-pravna borba! Šejn steže usne.

Tog trenutka ugledao je i crna kola gore na kraju groblja. Usred galopa bacio se iz sedla.

Raga je nastavila da trči dalje sve dok nije nestala iza jedne krivine.

Zapadnjak se osećao kao da ga je voz pregazio. Međutim, njegove kosti su ostale čitave.

Uspravio se i potrčao. Zatim se bacio na zemlju i zavukao se u jedan gusti žbun.

Baš u poslednjem trenutku. Jer kad je provirio kroz grane, ugledao je gonioce koji su jurili prema mestu gde se on nalazio samo nekoliko trenutaka ranije.

— Eno tamo je odjahao taj pasji sin! — viknu neko od njih. Pokazao je rukom u pravcu kuda je odjurio Šejnov konj.

Stigli su i oni koji su došli iz grada.

Nešto su dovikivali jedni drugima, a zatim su poterali konje i projurili na desetak metara od Zapadnjaka.

Šejn je znao da će oni ubrzo otkriti njegov trik. Videće da na konju nema jahača i vratiće se da ga traže. Nije bilo vremena da čeka da ga otkriju i upucaju kao divljeg prerijskog psa.

Zapadnjak oprezno potrča između žbunova prema brdu čizama. Uskoro se našao pored ograde groblja.

Kočijaš je nešto doviknuo dvojici muškaraca koji su kopalili raku. Kola su bila prazna.

Šejn dotrča do zadnjeg dela vozila. Uspeo je da uskoči u kola, a da ga kočijaš ne primeti.

Kola krenuše. Međutim, prilikom skoka Zapadnjakov revolver kliznu iz njegovog pojasa i pade u pesak.

Točkovi su se sada kotrljali niz breg i Zapadnjak je kao začaran zurio u svoje gvožđe. Sa svakim korakom konja „kolt” je bio sve dalje od njega.

Pomislio je da skoči iz kola i potrči da uzme revolver, ali onda bi ovo prokletu crno vozilo umaklo.

VI

Baš tog trenutka dok se Šejn kolebao šta da uradi, kočijaš se okrenuo nazad. Suv kao saraga, mršavo lice upalih obraza ispod visokog cilindra ličio je na neko strašilo za ptice. Bilo je očigledno da nije bio naoružan. Zvao je Semjuel Viks.

— Ne miči se! — naredi Zapadnjak oštro.

— Vi... vi ste... — mucao je kočijaš.

— Ja sam onaj koga ste hteli da obesite — preseče ga Šejn. Iscerio se. — I ako ti je taj tvoj bedni život mio, onda ćeš slušati ono što ti ja kažem. Je li jasno? Prvo, zaustavi konjel

Semjuel Viks povuče uzde i konji stadoše. Groblje tamo gore na bregu se više nije videlo. Zapadnjak skoči iz kola.

Viks je gledao u njega. Nije se usudio ni da se mrdne. Uostalom, taj opasni čovek je ubica i s njim svakako nema šale!

Šejn odveza jednog konja i namesti mu uzde. Zatim se vinuo na neosedlana leđa konja i poterao ga.

Sunce je već bilo zašlo i predeo je polako tonuo u mrak.

Viks je ukočeno gledao u priliku na konju koja je kao kakva avet nestajala u daljini.

— Gospode bože! — promrmlja Viks posle izvesnog vremena.

Osećao se jadno. Kao neko koga su u poslednjem trenutku izvukli iz kazana sa vreloom vodom.

Polako se vraćala krv u Viksove blede obraze. Prvo čega se setio bila je boca viskija koju je držao sakrivenu pored sedišta. Otpio je dobar gutljaj.

— Nećeš stići daleko s tom starom ragom, ti, prepredeni lopove! — reče on glasno.

Uzeo je bič i poterao konja koji je sada sam vukao kola.

Mrtvačka kola stadoše ispred šerifove kancelarije u kojoj je već gorela svetlost.

Semjuel Viks siđe sa sedišta. Bocasa rakijom je bila već skoro prazna. A kad je počeo da prikuplja hrabrost bila je puna. Nije bilo nikakvo čudo što se Viks teško držao na nogama.

Kad je grobar ušao u kancelariju ugledao je ispred sebe čitavu gomilu ljudi. Tu su bili i šerif Kramer i njegovi pomoćnici. I još tri čoveka sa zvezdama na jaknama. Tu je bila i mis Pej. A, i sudija Penzon.

Viks pogleda zbunjeno unaokolo.

— Taj Šejn, ubica, odjednom se stvorio u mojim kolima! — ciknu on piskavo. — Šerife ja...

Prvi se pribrao maršal Roper.

— Šejn u vašim kolima? — upita on.

Semjuel Viks razrogači oči i raširi ruke. Izgleda da su mu noge još uvek drhtale od straha.

— Meni se učinilo da je sam đavo uskočio u kola iza mene — objasni on kreštavim glasom. Pogledao je šerifa. — Ima li nešto da se proguta za smirenje, mister Kramere?

Šerif je dobro znao Viksa. Ustao je i iz ormara izvadio bocu sa viskijem.

Dok je šerif Kramer tražio čaše Viks uze bocu i nasu u sebe vatrenu tečnost. Coktao je zadovoljno jezikom.

— Zaboga! — frknu maršal i uze Viksu bocu iz ruke. — Kažite nam već jednom šta se zbilo?

Viks je ispričao šta se dogodilo. Kada je završio obratio se pomoćniku šerifa.

— To kopile neće daleko odmaći na toj ragi! To je sigurno kao...

— Ja još uvek čekam, maršale! — zareža sudija. — Gde je papir u kome ste obavешteni da se mešate u moju nadležnost?

U crnini, mračna lica, Suzana Pej je ličila na nekog opasnog pauka koji vreba plen.

— Zar niste shvatili ono što sam vam kazao, mister Penzone? — upita ona. — Takav papir savezne vlade i guvernera ne postoji. Jer da je tu maršal bi ga već odavno pokazao. Ako mene pitate, onda znajte da ja mislim da je Roper sve ovo uradio na sopstvenu ruku. A zato nije dovoljno samo da mu se uzme zvezda. Ne! Treba ga izvesti pred sud. Kladim se da će dobiti deset godina rada u kamenolomima!

VII

Kada se Zapadnjak vinuo kroz prozor Doli se uplašeno trgla.

Sedela je ispred ogledala i češljala se. Već je bila otvorila usta da viče kad je prepoznala da je visoki čovek Šejn.

— Hej, srce! — doviknu on prigušenim glasom. — Kako si upala u sav taj sos? Ne boj se, tu sam ja.

Doli ustade sa stolice na kojoj je sedela. Bila je ljuta. Zapadnjak je to odmah primetio.

— Da si me samo video pre tri dana, ti đavole crni! — ciknu Doli. — A za sve si kriv ti.

Nije voleo takve žene. Vesele i brbljive! Iz njihovih usta naviru reči kao voda iz česme.

— Da li si poludeo, Šejne? — upita ona pre nego što je Zapadnjak mogao bilo šta da kaže. — Otkud ti ovde?

Zapadnjak podiže obrve. Njen glas nije bio baš privlačan.

— A zašto tako pitaš, madam? — huknu Šejn. — Ovde se dogodilo nešto, zar ne, devojko?

— Možda sam ja odlučila — ciknu ona. — A sada mi je svega dosta. Zašto si došao ovamo i šta želiš, Šejne?

— Da se sakrijem, srce — odvrati Zapadnjak brzo. — Najpre su hteli da me obese. Ali, ako se nokti Suzane Pej zabiju u moje ruke i uhvate me, onda...

Zapadnjak je prestao da govori. Slegao je ramenima.

— Hajde, pogledaj ovo! — šapnu Doli i pokaza masnicu ispod njenog levog oka.

— Tukli su te, draga, zar ne? — upita Šejn. — Ko je to uradio i pre svega zašto?

— Nekima se nije dopao moj iskaz na sudu i eto šta sam dobila!

Zapadnjak je i pretpostavljao da se tako nešto može dogoditi. I, nije se prevario.

— Kaži mi ko je to uradio i ja ću mu vratiti istom merom, draga.

— Nemoj da preteruješ, Šejne! — reče Doli ljutito. — Ti sada moraš da se pobrineš da spaseš svoj život.

— Pametne žene mogu nekad biti neprijatne — odvrati Šejn i isceri se. — Ali, ako nekog vole onda mu mogu biti od velike pomoći. Već vidim da ne treba da se bojim da ćeš nešto odati, devojčice.

Doli se osmehnu.

— Ceo grad priča samo o tvom bekstvu, Šejne. Ti ne možeš ostati ovde.

Zapadnjak priđe prozoru. Prebacio je jednu nogu napolje.

— Ti si mi poslednja nada, Doli. Sada znaš da me šalješ u čeljusti tih ajkula.

Devojka pritrča prozoru. Uхватила je Zapadnjaka za ruku i povukla ga nazad.

— Djavole! — ciknu ona. — Znao si da te neću pustiti da odeš.

— Ti si srce, devojko! Sada je sve u najboljem redu. Imaš li nešto da se popije?

Seo je na krevet i zapalio cigaretu.

Doli donese bocu i dve čaše. Iz nje je zračila nežnost. Ona je izgleda stvarno bila jako zaljubljena u Šejna.

Zapadnjak joj uze iz ruku bocu i čaše. Stavio ih je na pod, a zatim privukao devojku sebi.

Osetio je njene vrele usne. Nema sumnje, ona ga je volela.

Njihov zagrljaj je trajao dugo.

— Da popijemo koji gutljaj — reče Zapadnjak pošto se ona odvojila od njega i sela na krevet.

Šejn je kasnije saznao šta se dogodilo sa devojkom.

One večeri kada je sudska rasprava završena salun dole je bio prepun. Najviše ljudi bilo je iz Estancije Blanke. Bacali su kocku ko će dobiti Doli. I jedan je pobedio. Pošla je s njim u svoju sobu.

— Zvao se Robi! — frknu Doli i namršti se. — Bio je suviše pijan da uradi nešto, ali je zato imao snage da me isprebija na mrtvo ime. Sva sam modra.

To se dogodilo pre tri dana.

Zapadnjak se namršti. Mogao je da zamisli kako je posle toga izgledala ova mlada devojka.

— Znači Robi! — ponovi Zapadnjak. — Obećavam ti da će mu biti dvostruko vraćeno, draga.

— Mislim da je bolje da pokušaš da izneseš svoju kožu čitavu iz Porto Blanke opomeni ga Doli. — Napisaćeš mi pismo gde se nalaziš i ja ću ti doći. Dosta mi je ovog prljavog gnezda i želim da odem odavde.

U životu se može preći preko nekih stvari. Ali, Zapadnjaku nije baš bilo blizu razuma da se veže za jednu prostitutku, bez obzira što je ona tako lepa i umiljata. A i zadatak koji je dobio da reši ovde u Porto Blanki nije ispunio.

Osmehnulo se i pomilovao je nežnu ruku mlade devojke.

— Neće biti tako, srce — reče on. — Ne mogu da dozvolim da me odavde najure takvi dripci. Mi ostajemo ovde, draga!

Doli ga uplašeno pogleda.

— Ti si lud, Šejne! — huknu ona. — Oni će te ubiti. Čim moje oko malo prezdravi ja ću morati da siđem dole u salun. I šta onda ako neko od momaka poželi da bude sa mnom gore u sobu?

— Ja bih mogao da ti napravim još jednu masnicu — isceri se Zapadnjak. — To bi produžilo tvoj odmor, mala.

— Prokleti nitkove! — ciknu Doli. Međutim, smejala se. Naravno da je to shvatila kao šalu.

Ali, iznenada su se ukočili. Kao da ih je pogodio grom iz vedra neba.

Neko je nestrpljivo drmao vrata.

— Hej, Doli, otvaraj! — grmnuo je neki preteći glas.

— To je mister Hejli — prošaputa Doli uplašeno.

Zapadnjak je takođe prepoznao glas. To je bio Hari Hejli, lijav vlasnik „Plavog saluna”. Odvratan čovek koga se treba čuvati. Pogotovu za stolom kad se igra poker. Mnogi misle da Hejli vara u igri, ali to niko dosad nije dokazao.

— Do đavola! — čuo se glas spolja. — Ko se nalazi u tvojoj sobi, nevaljalice jedna! Jasno sam raspoznao glasove. Siguran sam da nisi sama!

— Pevuši, mala! — šapnu Zapadnjak. — Počni da pevušiš.

Doli nije odmah shvatila šta Šejn namerava. Ali, počela je da peva.

Zvučalo je nekako jezivo, ali bolje i to nego ništa.

— Nema nikoga unutra, mister Hejli — doviknu ona. — To ja samo pevam.

— Sto mu gromova, hajde otvori već jednom, Doli! — grmnu Hejli. — Dole je prepun salon. Koliko dugo misliš da izigravaš bolesnika?

— Užasno izgledam, mister Hejli — odvrati Doli. — Ovakva nikako ne mogu da siđem dole. Ljudi će se zgroziti.

— Otvori, ili ću ja izvaliti vrata! — povika vlasnik saluna. Udario je ramenom u vrata.

Zapadnjak sleže ramenima.

— Hajde, otvori mu — reče on. — Inače će taj nitkov stvarno izvaliti vrata.

— Nebesa! — jeknu Doli.

Prišla je polako vratima.

Spolja je došao još jedan udarac u vrata. Zatim još jedan. Brava svakako neće moći još dugo da izdrži.

Doli okrete ključ i vrata se otvoriše...

VIII

— Zaglibili smo se do guše — režao je maršal Roper i pogleda u vrata koja je tog trenutka sudija Penzon zatvorio za sobom. Suzana Pej je izašla zajedno s njim iz šerifove kancelarije. Ali, njena pretnja visila je još uvek u vazduhu.

Šerif Kramer uze bocu sa viskijem. Srećom, grobar ipak nije sve popio.

— Da li ti misliš da je u tome rešenje, Ale? — zareža maršal.

— Nije to nikakvo rešenje, Voše — odvrati šerif. — Ali ovog trenutka može malo da pomogne.

Džek Morton se pakosno isceri.

— Ne bih želeo da se nađem u vašoj koži, džentlmeni — reče on podrugljivo. — Ako sudija Penzon stvarno uradi ono što je zapretio i obavesti guvernera i saveznog sudiju, onda bi bilo bolje za vas da se na vreme izgubite odavde.

— Duhovito, zar ne? — grmnu maršal.

Pomoćnik šerifa gledao ga je namršteno.

— Varate se, maršale — reče on. — Ja to mislim sasvim ozbiljno. Jedan maršal i jedan šerif dozvolili su da pobjegne čovek koji je osuđen na smrt! To uopšte nije smešno.

Maršal Roper i šerif Kramer pogledaše jedan drugog.

— Džek je već odavno zainteresovan za moj posao — reče Kramer i sleže ramenima. — To ti odmah mora biti jasno, Voše! okrenuo se prema Džeku. — Da li se ja možda varam, Morton?

— To je jedna obična pakost — odvrati Morton.

Međutim, njegov glas je zvučao čudno. Bilo je jasno da je Kramer pogodio baš tamo gde treba.

Dvojica pratilaca maršala klimnuli su glavom jedan prema drugom. Tiho su razmenili nekoliko rečenica, a zatim je Džordž Vorder rekao glasno.

— Ser, ja bih u ime Bila Brauna i u moje ime želeo da mi se nešto objasni. Kažite o čemu se radi? Mi smo vaši pomoćnici, a nemamo pojma ni o čemu.

Maršal Roper klimnu glavom.

— Sve je u redu, Džordže — reče on mirno. — Vas dvojica ste van igre i niko vam ništa neće prebaciti. Ako bude zagustilo, onda ću ja potonuti ispod leda. Ja i šerif Kramer. A ja sada predlažem da vas dvojica i pomoćnik Morton odete onamo preko u „Plavi salon” i da proslavite to što nećete izgubiti zvezde. Možda će jedan od vas dvojice biti imenovan za maršala, isto tako kao što će mister Morton verovatno postati novi šerif Porto Blanke. Želim vam sreću, džentlmeni. A sada, gubite se odavde!

Vonder, Braun i Morton uputiše se prema vratima.

Morton se još jednom okrenuo nazad.

— Stvarno ćemo proslaviti! — doviknu on. — Ja častim bocom „kentaki” viskija!

— Smrdljivi jazavci! — huknu maršal Roper.

— Neka ga đavo nosi, Voše — reče šerif Kramer tiho. — Meni je stvarno žao. Da se razumemo. Zbog tebe. Ispričao sam ti sve. Za mene nije važno. Neka bude šta će biti.

Glavnom ulicom odjeknuo je topot konjskih kopita. Mora da je bilo mnogo jahača.

Zaustavili su konje ispred šerifove kancelarije.

Nekoliko trenutaka kasnije vrata su se naglo otvorila. Unutra je ušao Ern Masters. Odmah se po njegovom licu videlo da je ljut kao ris.

— To kopile nam je umaklo! — ciknu on besno. Gledao je prekorno u dvojicu zvezdonosaca. — Va dvojica ste za to krivi! I, odgovaraćete za to.

Maršal Roper proguta psovku. To je bila poslednja šansa da se nekako pređe preko svega. Sutra bi obesili Šejna i bio bi i vuk sit i koze na broju. Niko više ne bi imao ništa protiv njega i šerifa Kramera.

Međutim, eto! Ispao je to račun bez krčmara. Taj visoki, opasni čovek je pobeo.

— Preko noći se ne može ništa uraditi — reče maršal lju-tito. — Čim svane, šerif Kramer i ja ćemo krenuti sa poterom i uhvatićemo tog nitkova. Prosto je nemoguće da nam umakne. Ja računam na vas i na vaše ljude, mister Masterse. Poslednja reč još nije kazana, ima dana!

— Molite se bogu da ga uhvatimo, ser — reče Masters mračno. — Inače, uhvatićemo vas za gušu.

Izišao je iz kancelarije bez pozdrava.

Šerif Kramer pogleda maršala Ropera. Osmehnuo se kiselo.

— Ja ću već početi da pakujem svoje stvari, maršale — reče on. — Odlazim. Možda je i dobro to što je Morton predložio!

Ali, ne lezi vraže! Tog trenutka vrata prostorije se s treskom otvoriše.

Maršal Roper i šerif Kramer se trgoše. Gledali su čoveka koji se pojavio. Kao da nisu verovali svojim očima.

A onda padoše pucnji.

IX

Kada su se otvorili vrata sobe u kojoj je stanovala Doli unutra je ušao debeli vlasnik „Plavog saluna”. Hari Hejli bio je visok preko dva metra i u celoj Porto Blanki nije bilo vage koja bi mogla da odoli njegovoj velikoj težini.

Crven u licu preseče on svojim pogledom devojkę.

— Sto mu gromova! — viknu on. — Dole je prepuno. Ti nitkovi su ljudi za tobom i stalno te traže. Hoće da provale ovamo gore u tvoju sobu.

Doli uzdahnu. Bez ijedne reči gledala je Hejlįja. Kao miš koji je uhvaćen u mišolovci.

Nilski konj pred njom razvuče lice.

— Pa nije loše — mrmljao je. — Izgleda da je to prokleta oko sada malo bolje, zar ne?

Doli je ubrzano dišala. Do đavola! Zar taj slon Hejli nema oči u glavi? Zašto ništa ne kaže? Morao je već odavno da pri-meti Šejna!

Najzad je zabrundao.

— Ti izgleda ipak imaš nekog u sobi. Nisam ja gluv. Čuo sam jasno glasove.

Gurnuo je devojkę u stranu.

Doli se okrete nazad.

Međutim, soba je bila prazna. Od Šejna nije bilo ni traga ni glasa.

Devojka se brzo pribrala. Počela je da se smeje.

Hejli je pogleda besno.

— Platićeš mi ovo, ti, bezobrazna droljo! — ciknu on i izvadi nož.

Uprkos svojoj težini on se kao mačka prišunјao do prozora. Skoro nečujno.

Doli je gledala zbunjeno Hejlįjeva široka leđa koja su zakrįkila skoro ceo prozor. Njoj je bilo jasno da je Šejn umakao kroz prozor, jer u sobi nije bilo mesta gde bi se mogao sakriti. Ali, ako se Šejn još uvek nalazi na krovu šupe ispod prozora onda...

Hejli je opsovao i pogledao ponovo devojkę. Ali, nije rekao ništa. Znači, nije video Šejna!

— Hoćete li da pogledate ispod kreveta, mister Hejli? — upita Doli drsko.

Hejli opsova. Pošao je prema vratima.

— Postaraj se da to tvoje oko već jednom bude u redu! — reče on ljutito. Izišao je brzo.

Doli zatvori vrata za njim. Požurila je prema prozoru. Od Šejna nije bilo ni traga ni glasa, mada je bila mesečina. Istog trenutka Doli je čula pucnje. Stavila je ruku na usta i uplašeno se trgla.

Doli je bila sigurna da pucnji nisu pali tamo dole u salunu. Odjeknuli su negde u daljini. Potmulo i prigušeno!

Sada je ponovo zavládala tišina. Čak je i galama u salunu prestala.

— Gospode bože! — prošáputa Doli. Pomislila je na Šejna. Nije valjda on...

X

— Hej, zar to nisu bili pucnji? — viknu Džordž Vonder i vrati čašu ponovo na sto.

— I meni se učinilo da je prasnulo — potvrdí Bil Braun. — Tamo preko. Možda baš negde kod šerifove kancelarije.

I ostali su čuli prasak.

Džek Morton je već stajao pored pokretnih salunskih vrata. Džordž Vonder i Bil Braun se zagledaše u čudu. Zatim su potrčali za pomoćnikom šerifa.

Ljudi u sali otpratili su ih radoznalim pogledima.

Prešli su preko ulice.

Vrata kancelarije bila su otvorena. Vetar ih je njihao tamo-amo.

Džek Morton je ušao prvi. Međutim, trgao se i počeo nazad, pa se sudario sa Bilom Braunom.

Razrogačenih očiju gledali su u dva nepokretna tela na podu. Lice šerifa Kramera bilo je iskrivljeno. Izgleda da je bio mrtav čovek. Maršal je dobio kuglu u grudi.

— To prokleta kopile — prostenja Braun. — Izgleda kao da je metak eksplodirao u telu.

Džek Morton opsova.

— To je Šejn, taj prokleti kućkin sin! — frknu on besno. — Samo je on mogao to da uradi!

Ljudi su se gurali spolja. Hteli su da vide šta se dogodilo. Morgan se okrete nazad.

— Šejn je ubio maršala Ropera i šerifa Kramera, a da im pri tom nije dao šansu da se brane! — viknu on. — Sada ne možete da uđete unutra, amigos.

Morton je uspeo da zatvori vrata.

— Užasno! — reče Džordž Vonders. On kao da je doživeo neku vrstu šoka. Ipak brzo se povratio i zajedno s Braunom brzo uklonio tela maršala i šerifa.

U stvari, oni su se bojali da i njima može da se natovari na vrat nešto u vezi sa Šejnom.

— To je sigurno učinio onaj pasji sin Šejn — mrmljao je Morton. — Vi niste ni videli Meksikanca koga je on upucaó. Njegovo lice je bilo iskrivljeno isto ovako kao i šerifovo.

Džordž Vonder odmahnu glavom.

— Ne verujem da taj nitkov ima toliko hrabrosti da se vrati u grad — reče on.

Bil Braun ga pogleda i namršti se.

— Pa zato su Mastersovi kauboji uzalud tragali za njim tamo gore u brdima — reče on. — Tražili su ga u okolini grada, a on je bio tu u Porto Blanki, tako reći na dohvata ruke. Pritajio se i čekao povoljan trenutak da se negde sakrije.

— Šejn nam ne sme umaći! — grmnu Džek Morton.

Otvorio je vrata.

Bilo se okupilo mnogo ljudi. Među njima su se nalazile i žene. Neke su plakale.

— Uzmite svoje puške, baklje i fenjere! Prevrnućemo ceo grad da nađemo Šejna! — povika Džek Morton glomaznim glasom. — Taj pasji sin sigurno nije odmakao daleko. Pogledajte da li nekom od vas nedostaje konj. Ako su svi konji tu, onda se taj nitkov zavukao negde u gradu i čuta kao miš u rupi. I, povedite pse sa sobom. Oni će nam pomoći prilikom traženja.

Morton je prečutno sebe proglasio za vođu. Sada je najzad ispunjena njegova želja. Pošto je Kramer mrtav čovek on će sigurno biti izabran za šerifa. Međutim, Džek Morton nije želeo da na ovaj način postane šerif.

XI

Zapadnjak je stisnutih usana ležao na krevetu lepe Doli. Njegova cigara se dimila. Na podu se nalazila boca s viskijem.

Vrata su se odjednom otvorila i on se maši „kolta“ koji mu je dala Doli. Neko od njenih posetilaca zaboravio ga je opijen čarima njenog lepog tela. To se dogodilo pre nekoliko meseci i taj čovek se više nikad nije vratio da potraži svoje oružje.

Ušla je Doli.

Zatvorila je oprezno vrata za sobom i zaključala ih. U rukama je držala poslužavnik sa hranom koji je donela iz kuhinje.

Zapadnjak pogleda radoznalo devojkicu. Vesti koje ona donosi bile su mu važnije od hrane.

— Šerif Kramer i maršal su ubijeni — obavesti ga Doli. Bila je van sebe od užasa. Mrzela je svaku vrstu nasilja, a ubistvo je za nju bilo svakako najgora stvar na svetu. Ona je smatrala da se novcem i dobrim krevetom može rešiti sve na ovom svetu. Novac znači moć i njime se mogu ispuniti sve želje, a krevet je nešto što svakom čoveku prija. I, čemu onda revolveri, noževi, pa čak i topovi?

Prethodno se Zapadnjak bio sakrio u senci šupe. I, kada je Hejli pogledao kroz prozor nije mogao da vidi Šejna.

Hejli je ubrzo nestao sa prozora i Zapadnjak se iscrpiti. Bio je zadovoljan.

Baš tog trenutka su se čuli pucnji.

Zapadnjak pođe prema kapiji dvorišta. Učinilo mu se da se tamo pucalo. Zavirio je kroz jednu rupu napolje, ali nije mogao ništa da primeti. Jako je želeo da sazna šta se dogodilo, ali bio je dovoljno mudar da ne izlazi iz svog skloništa.

Popeo se ponovo na krov šupe i ušao kroz prozor u sobu lepe Doli. A zatim je poslao da mu donese nešto za jelo i da se raspita šta se to dogodilo.

Šejn je pažljivo slušao šta mu je Doli ispričala. Njegova ruka koja je bila krenula prema boci sa viskijem odjednom je zastala u vazduhu.

— Ma šta kažeš? — huknu on. — Da su maršal i šerif mrtvi ljudi? Pa to nije moguće!

— Džek Morton pretražuje ceo grad — odvrati devojka. — Prevrnuće sve naopačke. Traže tebe!

— Mene? — iznenadi se Zapadnjak. — Bolje bi bilo da traže onoga koji je ubio dvojicu zvezdonosaca.

— Oni misle da si ih ti ubio — reče ona tiho.

— Pa oni su ljudi! — viknu Šejn ljutito. — Ja nisam ni imao oružje. Tek sada si mi dala taj revolver.

— Ja to znam — reče Doli. — Ali, niko mi neće verovati ako to kažem. Isto tako kao što su me ismejali kad sam na sudu tvrdila da si ti proveo noć sa mnom...

Zapadnjak opsova.

— U pravu si, srce — reče on. — Ali, kako su odmah pomislili da sam ja to uradio.

— A ko bi drugi mogao da ubije tu dvojicu zvezdonosaca? — upita ona i odmahnu rukom.

Pitanje je za trenutak visilo u vazduhu kao neki mračan oblak pred oluju.

Da, ko bi inače mogao biti ubica! Tek sada će početi lov na njega. Zapadnjak steže zube.

— I, oni će sigurno doći i ovde — reče Doli uplašeno.

Zapadnjak klimnu glavom bez reči. Tek posle izvesnog vremena on podiže pogled.

— Oni će pretražiti i najmračniji kutak da bi me prošli, srce. U pravu si!

Doli uzdahnu.

Zapadnjaku je skoro bilo žao devojke koja se toliko zabrinula za njega. Ali, i on je sada imao svojih briga i nije imao kada da misli na njene nevolje.

Skočio je sa kreveta.

— Moram nestati iz ovog mesta, mala. Inače bih te poveo sa sobom.

Međutim, pravi razlog je bio taj što se Zapadnjak ovde nije osećao sigurnim.

— A kuda ćeš? — upita Doli tužnim glasom. — U celom gradu nije više sigurna nijedna mišja rupa. Kuvarica kaže da su ljudi besni. Kao da su poludeli. Oni će juriti na sve strane sve dok te ne pronađu, Šejne.

— Ko bi mogao biti ubica dvojice zvezdonosaca? — razmišljao je Zapadnjak poluglasno.

Međutim, odjednom kao da mu je puklo pred očima.

— Pa, naravno — nastavi on da priča sa samim sobom. — Kramer i maršal su sprečili to da mene obese. Neki sigurno misle da su ta dvojica duvali u istu tikvu kao i ja. I, zato su morali da odu na put bez povratka.

Doli ga je zbunjeno gledala. Ništa nije razumela od onoga što je on pričao.

— Šta time misliš da kažeš „duvali u istu tikvu”? — upita ona.

— Ništa — odvrati Zapadnjak i osmehnu se. — Zaboravi to što si čula. Jer, to uopšte nije važno. Daj da pijemo i jedemo i da uživamo dok za to imamo vremena, srce.

Počeo je da jede brzo. Hrana je nestajala sa poslužavnika.

Doli je sedela na krevetu. Čudila se kako neko može da jede u trenutku kad mu mač visi nad glavom.

Kada je Šejn zatim seo pored nje i svojom snažnom rukom dodirnuo njeno telo ona se trgla.

— Zaboga, pa ti si lud, Šejne! Kako možeš sada...

XII

Estancija Blanka bio je ranč u meksikanskom stilu. Bio je prostran. Ogromna prizemna zgrada za stanovanje koja se u obliku potkovice nalazila usred rascvetane bašte. Bio je tu i bazen sa vodom.

Sporedne zgrade nalazile su se na izvesnom rastojanju od glavne bile su grupisane u velikom dvorištu hacijende koja je nekad pripadala nekom bogatom Meksikancu. Bilo je to još pre dvadesetak godina. Kasnije je posed uzeo Norman Pej i proširio ga. Porto Blanka se nalazila dvanaest milja severno od Estancije. Sva zemlja južno do granice Meksika postala je u međuvremenu njegova. Ovde su pasla goveda koja su već davno prestali da broje. Bilo ih je mnogo.

Norman Pej imao je tačno šezdeset godina kad se oženio sa Suzanom. Razlika u godinama je bila velika. Međutim, Norman na to nije obraćao pažnju, jer bio je snažan kao bik. Ali, pre dve godine stigla ga je jedna kugla s leđa dok se nalazio u sedlu.

Našli su ga tek dva dana kasnije, jer Norman je uvek išao u lov sam. U Porto Blanki se tada nešto šušalo o tome da su se pojavili kradljivci stoke i da je Norman stradao od njihove ruke.

Suzana Pej je dve godine živela sa Normanom u manje-više srećnom braku. Potom je sa dvadeset osam godina ostala udovica i nasledila ogromno imanje. Međutim, to kao da joj nije bilo dovoljno. Sada je imala trideset godina i nije bila zadovoljna onim što je postigla. Imala je još neke svoje posebne planove.

Tamo preko u Meksiku je vrilo. Bar u provinciji Sonora, jednoj ogromnoj oblasti koja je bila slabo naseljena. Nalazila se daleko od glavnog grada Meksika i od vlade. Vlast je bila u rukama nesposobnih i podmitljivih ljudi. Pobuna je već bila počela u toj oblasti. Poslednji vođa bio je Kristo Penares, raniji kapetan regularne armije koji je zbog grešaka bio najuren iz vojske. Bez ikakve naknade. Dobio je samo prekore i grdnje.

To je bilo pre nepune tri godine. U to vreme Norman Pej je još bio živ. I, on je odbeglog Penaresa prihvatio od sveg srca, pošto je prethodno propala bedna pobuna koju je vodio Penares. Njih dvojica su se znali od ranije. Penares je bio kapetan meksikanske armije i više puta je imao prilike da

kupuje konje za Meksikance. Tako je i uspostavljena veza sa Estancijom Blankom. I Norman Pej i Kristo Penares su na tome dobro zaradili.

Moguće je da je još u to vreme Penares skovao svoje buduće planove.

Norman je verovatno sanjao da od svog carstva stvori sopstvenu državu. Jer, Vašington i Meksiko Siti su bili daleko kao mesec od zemlje. Predeo je bio slabo naseljen i svuda je vladalo pravo pesnice i novca za koji se moglo nabaviti oružje.

Od jednog takvog revolvera život je izgubio Norman Pej, a njegove ubice nisu nikad otkrivene.

Spolja se na Estanciji Blanki otad nije ništa izmenilo. Jedino se Normanov prijatelj Kristo Penares preselio iz kuće vakerosa u Normanov krevet.

U početku je među kaubojima i meksikanskim vakerosima bilo ogovaranja zbog toga. Međutim, kada su dva suviše glasna momka završili na groblju hacijende, ogovaranje je odjednom prestalo.

Kristo Penares nije samo u krevetu zamenio starog Peja gde je sigurno bio bolji, nego je preuzeo sve poslove Normana. Uz to Penares je bio odličan jahač i proketo brz na pištolju.

Kada je Zapadnjak stigao na Estanciju i zaposlio se kao kauboj koji obučava divlje konje, Kristo Penares je bio glavni gazda hacijende.

Odmah u početku Šejnu je palo u oči da tu dolaze i odlaze mnogi nepoznati ljudi. Hacijenda je ličila na neki golubarnik gde golubovi stalno doleću i posle dan-dva ponovo šire krila i nestaju u nepoznatom pravcu.

Ponekad su to bili Meksikanci koji su izgleda dolazili s one strane granice, a ponekad Amerikanci. Čak bi i slep čovek primetio da se ovde dešavaju čudne stvari.

Ovde su se izgleda ispredali konci, i to ne samo u poslednje vreme! Jer, u Vašingtonu su se ozbiljno zamislili i pozvali u pomoć Sedmu brigadu.

Šejn je dobio zadatak da vidi šta se to tamo u Estanciji dešava.

Međutim, Zapadnjaku je vrlo brzo bilo jasno da se ovde sprema nešto veliko! Opasnost je bila veća nego što se u Vašingtonu mislilo. A i u Sedmoj brigadi su pogrešno procenili. Jer, na rastanku su se svi smeškali kao da Šejn ide na odmor.

Kada je Zapadnjak rizikovao svoj život i zavirio u papire Suzane Pej koji su se nalazili u njenom radnom stolu bilo mu je jasno da je upao u osinje гнездо. A ose su bile proketo opasne i otrovne!

Koliko su bile otrovne imao je priliku da se uveri kada mu je Suzana Pej natovarila na vrat ubistvo Penaresa.

Znači, Zapadnjak pred sobom ima mnogo žilavijeg protivnika nego što je iko i mislio.

Doli uzdahnu i odvoji se od Zapadnjaka.

— Hej, Šejne! — šapnu devojka. — Pa oni se nalaze u kući! Zar ne čuješ?

— Nisam gluv — reče Zapadnjak dok je obuvao čizme.

Osmehnulo se devojci i prišao brzo prozoru. Ipak, okrenuo se još jednom nazad.

— Nemoj me zaboraviti, devojčice — doviknu on nežno.
— A, ako budem zagrizao travu, onda donesi ponekad koji cvet na moj grob.

Osmehnuo se još jednom.

Međutim, osmeh kao da se zaledio na njegovom licu. Ugledao je ljude koji su sa bakljama ušli tamo dole u dvorište. Znači, izlaza nema. Nalazi se u klopci.

Začuli su se koraci i na stepenicama. Oni su dolazili. A dole, ljudi su otvorili šupu i pretražili je.

Zapadnjak obrisa rukom čelo. Čudno, nije bila vrućina, a on se tako jako oznojio.

XIII

Čovek je s mukom uspevao da protera konja kroz uski, strmi prolaz između stena. Oslonio se na instinkt životinje, jer ovde je bilo tamno pošto mesečina nije dopirala u tesni klanac. Bilo je jako mračno. Skoro da se ni prst pred nosom nije mogao videti.

Konj se spotakao i klekao na prednje noge. Čovek je reagovao prisebno. Pomogao je životinji da ustane.

— Nemoj više izigravati kozu, staro momče! — reče on blago. — Evo, već smo stigli.

Pomilovao je oznojeni vrat životinje.

Govorio je španski.

Odmah iza useka širio se stenoviti klanac, a napred se nalazila jedna široka zaravan obrasla gustim drvećem i žbunjem.

Da nije gorela svetlost u maloi drvenoj kolibi, ona se ne bi ni videla. Čovek potera konja tamo.

Vrata kolibe se otvoriše i svetlost obasja vitki stas neke žene. Čovek se glasno nasmeja.

— Već sam pomislila da se nećeš vratiti! — viknu žena i potrča mu u susret.

Čovek sjaha iz sedla.

Bacila mu se u naručje i počela strasno da ga ljubi.

— Najpre ću se pobrinuti za konja, draga — reče on.

Govorio je engleski. Naglasak mu je bio pomalo čudan. Znači, on je Meksikanac!

Da. Nosio je meksikansko odelo. Skupocena jakna prošivena srebrom, sombrero sa širokom srebrnom trakom, a i majmuze su se presijavale u srebrnoj boji.

Čovek je ličio na nekog gizdavog zavodnika. Možda su tome doprineli i uski crni brkovi. Međutim, prvi pogled možda vara! Ako bi se neko malo bolje zagledao u njegove crte lica mogao je sasvim jasno da pročita da je taj momak grub, možda i brutalan.

Ipak, moralo se priznati da je zgodan. Lep i privlačan. Teško bi bilo koja žena mogla da odoli tom šarmu. Međutim, iza toga se izgleda krio krvoločni vuk!

On je odveo konja iza kolibe i vezao ga. Rasedlao ga je i dao mu da jede.

Ovde gore iznad klanca mesečina je sijala kao dan.

Čovek se vrati prema ulazu u kolibu.

Suzana Pej stajala je naslonjena na stub ispred kolibe. Osmehnula mu se zaljubljeno.

Meksikanac stade. Pogledao je lepu ženu ispred sebe. Ali, kao da je na njegovim usnama titrao podrugljiv osmeh.

— Crnina ti odlično stoji! — reče on.

— Mrzim ovu haljinu! — ciknu Suzana.

— Ali, nemoj tako da kažeš, draga — reče Meksikanac i isceri se. — Elektra mora da tuguje. Zar si već prežalila Krista Penaresa kad već hoćeš da se veseliš i igraš?

— Ti si đavolov sin! — huknu ona. — To sam oduvek znala.

Suzana Pej obavi nežno ruke oko njegovog vrata. Naslonila je požudno svoje telo na njegovo.

Čovek je nežno odgurnu od sebe.

— Zar nisi radoznala, ljubavi? — upita on. — Želiš li da saznaš...

— Da — odvrati ona. — Da li si sredio Šejna?

Tamne oči Meksikanca gledale su ukočeno lepu ženu. Odmahnuo je glavom.

— Ne! — odvrati on ljutito. — Taj kućkin sin se zavukao u neku mišju rupu, Ali, ne brini naći će ga. Budi sigurna u to. Sada kada su ubijeni šerif Kramer i maršal Roper ceo grad je ustao na noge. To kopile neće moći da umakne, pa da je ptica!

Suzana Pej razrogači oči.

— Šta si rekao, šerif i maršal su mrtvi? — upita ona bez daha.

— Mrtvi sasvim, kao pravi smrdljivi jazavci — reče čovek grubo. — Oni su se umešali u opasnu igru oko Šejna i morali su biti uklonjeni sa ovog sveta!

Suzana se ugrize za donju usnu. Prebledela je.

— Znaš li ti šta to znači? — upita ona. — Zvezdonosci se ne smeju ubijati. A pogotovu ako je u pitanju maršal! Uskoro će ovde sve vrveti od zvezdonosaca, a možda će poslati i vojnike.

Lice Meksikanca se smračilo.

— To je bilo neizbežno! — frknu on. — Pogotovu otkako je Penares mrtav čovek.

— Misliš, Dino Kabelo — ciknu Suzana.

Meksikanac odmahnu glavom.

— Ne, draga. Nisi valjda toliko naivna. Moramo priznati! Šejn, to prokleta kopile zna mnogo više nego što smo mi u početku mislili. Izgleda da je zavirio i u tvoje papire. Taj nitkov nije običan kauboj kako se predstavio. To je opasan agent koji je došao u Estanciju da njuška!

— Znači, neki maršal koji ne nosi zvezdu? — upita Suzana.

Čovek sleže ramenima.

— Izgleda da je tako — reče on. — Ali, možda su ga ova-
mo poslali oni iz Vašingtona.

— Znači, on je vladin agent?

— Izgleda da je tako. Šerif Kramer i maršal Voš su sigurno bili obavješteni. Nikad nisam čuo da je nekom čoveku u

zadnjem trenutku tako skinuta omča. Tu se nešto đavolski opasno zakuvalo.

Suzana Pej ga pogleda zbunjeno.

Ušli su u kolibu. Čovek uze bocu sa tekilom. Otpio je.

— Što taj tvoj muž nije ovu kolibu uredio malo bolje?
— upita on. — Taj krevet, nešto mi je uzan za nas dvoje, zar ne?

— Pa, probaj — smejala se Suzana. — Uostalom, to ti neće biti prvi put.

— Daj mi nešto da jedem, Suzana. Gladan sam kao vuk. Žena se namrštila.

Dok je jeo naredio joj je da donese papir i pero za pisanje.

Suzana huknu. Ipak, donela je ono što je on tražio.

— Ne znamo šta je guverner u Santa Feu sve saznao od Šejna — promrmlja čovek. — U svakom slučaju moramo biti spremni na sve. Nemamo vremena za gubljenje.

Suzana ga je zbunjeno gledala.

— Hteli smo da napadnemo tek posle tri meseca — reče on. — Ali, sada se sve tako opasno zaoštrilo. Ja ću ti ovde napisati imena. Sutra ujutru moraju kuriri da krenu! I to jako rano, pre nego što sunce izađe. Tačno posle četiri nedelje računato od danas, mi ćemo zadati udarac i...

XIV

— Trista mu gromova! — frknu Zapadnjak. — Sada ću morati da te uvalim u ovu neprijatnu stvar, draga!

Stvarno nije bilo nikakve odstupnice. U dvorištu je sve vrvelo od ljudi koji su u jednoj ruci nosili baklju, a u drugoj revolver ili pušku.

Tu dole stajale su kočije. Jedna kočija pored druge. Stare i zardale, bez točkova. Iza njih su se nalazili sanduci, a malo dalje bilo je i praznih buradi.

Pa to je idealno sklonište za pacove, a možda i za onog kome preti opasnost!

Ta potraga za njim tamo dole trajala je dosta dugo. Vrata su škripala, a ljudi su se dovikivali. Zapadnjak je čuo i vrisak devojaka u čijim sobama su ga tražili.

I. stigli su! Neko je počeo da lupa na vrata sobe u kojoj se nalazila Doli.

— Otvaraj brzo! — viknu neko spolja. — Nestrpljiv sam i...

— Ali, to je soba u kojoj se nalazi Doli — reče neko. Bio je to Hejli. — Pre nekoliko minuta sam bio unutra. Tu Šejn sigurno nije.

Zapadnjak je za trenutak pomislio da će proći kao pas kroz rosu i da će se izvući bez ikakve muke kad je odjednom zagrmio glas pomoćnika Džeka Mortona.

— Ne! — viknu on. — Ako ne otvorite, mi ćemo izvaliti vrata i ući ćemo unutra. Hejli! Ne verujem ja toj drolji. Već prilikom sudske rasprave ona je bila na strani tog nitkova.

Doli pogleda Šejna. Ti ljudi spolja udarali su u vrata. Izgleda da su zaista mislili ozbiljno!

— Otvori vrata, mala — reče Zapadnjak i baci revolver

u stranu. — Mislim da nema nikakvog smisla da pružamo otpor, jer ćemo biti savladani.

Doli je okrenula ključ u bravi. Vrata se otvoriše.

Zapadnjak prekrsti ruke na grudima. Nije hteo tim go-niocima da pruži priliku da ga tu odmah na mestu upucaju.

Prvi je unutra ušao Džek Morton.

Pomoćnik šerifa podiže cev revolvera uvis. Oroz krcnu. Gledali su nekoliko sekundi jedan drugog.

Morton se isceri.

Nastala je tišina.

Ostali, koji su gledali pored Mortona skoro da nisu vero-vali da je to Šejn. Bili su iznenađeni.

— Ti, prokleta beštijo! — ciknu pomoćnik šerifa besno.

— Otkad kriješ ovog pasjeg sina u svojoj sobi?

— Nije ona mene dobrovoljno primila i krila me — od-vrati Zapadnjak brzo. — Ja sam je naterao na to. — Osim toga, ja sam se krio tamo dole u šupi, a ne ovde. Kad sam video baklje, znao sam da ste otkrili moje sklonište i zato sam se popeo na krov šupe i ušao sam kroz prozor u njenu sobu. Izvadio sam „kolt”. eno ga tamo dole, i zapretio joj da sluša moja naređenja. Ona nema nikakve veze sa svim ovim, Mor-tone.

— Ovo ćemo ti dodati kao nešto teško na vagu kada bu-demo merili tvoje grehe. Šejne! — reče pomoćnik podrugljivo.

— Hej, Džek! — viknu neko otpozadi. — Zašto mi njega ne bismo upucali odmah i onda je sve gotovo!

— Ubij ga! — vikali su ljudi u horu.

Džek Morton pucnu prstima. On je bio prvi koji je toliko ljut na tog visokog čoveka i rado bi ga napunio olovom do guše. Međutim, sada je on šerif i njegova je dužnost da spreči da ti ljudi linčuju Šejna.

— Stanite! — viknu Morton. — Šejn je osuđen da visi tamo gore. I, ovog puta neće stići maršal koji će ga spasti u poslednjem trenutku. Šejn je samom sebi potpisao smrtnu pre-sudu kada je ubio maršala Ropera.

Pogledao je Zapadnjaka i iscerio se. Zatim mu je stavio lisice na ruke.

— Ne znam da li ćete mi poverovati, i ništa verovatno ne mogu da izmenim, ali ja tu dvojicu nisam upucao, šerife! — reče Zapadnjak mirno.

— A ko je onda? — frknu Morton pakosno. — Džeronimo? Možda su crvenokošci došli čak ovamo i poslali dvojicu čuvara zakona na onaj svet? Mi o tome ne znamo ništa.

Nekoliko njih se glasno smejalo.

— A, šta ćemo s njom? — upita jedan i pokaza rukom prema Doli.

Džek Morton pogleda devojk. Primetio je njeno nate-čeno oko. Nije bio siguran da Šejn govori istinu kad je tvrdio da je primorao devojk. da ga posluša i da radi sve ono što joj on naredi. A tu je bio i taj prokleti Hejli koji je tvrdio da je pre nekoliko minuta bio u sobi lepe Doli i da nije bilo nikoga unutra. U svakom slučaju, hapšenje jedne žene donosi mnoge nevolje! To je i odlučilo.

Izdahnua je vazduh i uperio prst prema Doli.

— Dajem ti vremena da do sutra u podne nestaneš iz ovog grada! — dreknu on. — Tada odavde polazi poštanska kočija. A, ako tu priliku ne iskoristiš, onda ću morati da te uhapsim zbog toga što si pomogla da se sakrije čovek koji je izvršio zločin i bićeš izvedena pred sud.

Doli je želela nešto da kaže, ali nije mogla. Niz njeno lice tekle su suze.

Ljudi su opkolili Zapadnjaka.

Krenuli su. Džek Morton je išao napred.

XV

Kada je Šejn ušao u šerifovu kancelariju primetio je na podu dva nepokretna tela. Dosad se niko o njima nije postarao. Bili su mrtvi ljudi i preko njih je stavljeno samo jedno čebe da niko ne bi mogao da se zgražava kad ih ugleda.

Morton stade. Pokazao je rukom prema leševima. Međutim, nije rekao ništa. Samo je gurnuo Zapadnjaka prema jednoj prostranoj ćeliji. Zatvorio je vrata za njim.

— Sutra ujutru — reče on promuklim glasom. — Žao mi je što na svojim grudima nosim zvezdu, ti, prokleti kučkin sine! Inače, ja bih te ubio kao psa! A, tako si i zaslužio! Šteta je da trošimo uže za tebe.

Vrata su bila otvorena.

Morton je izabrao dvojicu koji će privremeno biti pomoćnici dok se ne izaberu novi. Znači, ove noći čuvaće ga tri čoveka i nema nade da umakne?

Šejn je otkrio da se na Estanciji Blanki sprema đavolski opasna čorba. Ali, neće moći da spreči te nitkove u njihovim namerama. Može se desiti da uskoro Nju Meksiko i Sonora budu u plamenu. Izginuće ljudi, a godinama će biti nemira i pobuna na sve strane.

Zapadnjak huknu pri pomisli da ništa ne može da učini. Uz to, on sam neće doživeti sledeći zalazak sunca. Bio je ljut, i to mu je na neki način olakšavalo da zaboravi da nad njegovom glavom visi mač!

Visoki čovek je izgleda zadremao. Iz polusna ga je probudio neki čudan šum. U početku je pomislio da se prevario, ali to škripanje se ponovilo. Kao da neko nešto radi na prozoru ćelije!

Napolju je već skoro počelo da sviće. Bili su mu uzeli sat i Zapadnjak je ocenio da može biti oko pola četiri ujutru.

Uspravio se brzo na drvenom krevetu.

Odjednom se sasvim rasanio. Ugledao je neku ruku koja kao da je vezivala nešto na prozoru ćelije.

Protresao je glavom. Nije mogao da se seti nikog ko bi se usudio da ga ovde u gradu izbavi iz kaveza. A ni ljudi sa hacijende sigurno ne bi rizikovali svoj život zbog njega.

Već sledećeg trenutka začula se snažna eksplozija negde iz glavne ulice. Izgleda da je bio dinamit!

Do Šejnovih ušiju doprla je galama iz kancelarije.

— Pucajte na tog prokletog nitkova! — odjeknuo je Mortonov glas.

Već sledećeg trenutka prasnuše pucnji.

Vrata s treskom udariše o zid. Morton i njegova dva pomoćnika su izgleda istrčali napolje.

Odjeknu nova eksplozija.

Zapadnjak skoči sa drvenog kreveta.

Gvozdena rešetka na prozoru ćelije je odjednom nestala.

Kao da je odnela neka magična ruka.

— Hajde, izlazi, amigo — čuo je glas.

Zapadnjak ugleda sombrero na otvoru gde se nalazio prozor.

Meksikanac, pomisli on. Ali, ko je?

Šejn promoli glavu kroz otvor u zidu.

Čovek je sedeo u sedlu konja i držao je za uzdu još jednog konja za Zapadnjaka.

Šejn se namrštio, ali drugog izlaza nije bilo. Provukao se kroz otvor na zidu i ubrzo se našao u sedlu konja.

Dojahao je još jedan Meksikanac. On je bio taj koji je jednim užetom uz pomoć konja odvalio gvozdenu rešetku.

— Adelante, amigo! — doviknu on Šejnu.

Iza njih su u glavnoj ulici još uvek odjekivali pucnji. Ali, oni nisu obraćali pažnju na to. Nagnuti iznad vratova konja jurili su u daljinu.

XVI

Zapadnjaku nije bilo baš prijatno. Gledao je povremeno dvojicu Meksikanaca koji su jahali pored njega s jedne i s druge strane. Jahalo se suviše brzo da bi se nešto moglo razgovarati. Gonili su konje kao da im je neko za petama. A nigde nije bilo nikoga.

Galopirali su tako više od dva sata.

Čak Zapadnjaku nije bilo baš jasno u kom pravcu su krenuli i imao je utisak da izbegavaju naseljena mesta.

Šejnu je bilo čudno što ti momci stalno čute.

Na ivici jednog ponora oni su povukli uzde. Verovatno da malo predahnu konji.

— Amigos — reče Zapadnjak — hvala vam što ste me izvukli iz kaveza. — Ali, ja bih želeo da saznam...

Odjednom je prestao da govori. Jer, dvojica Meksikanaca su potegli revolvere i cevi opasnih pucaljki uperili u njegove grudi. Iscerili su se pakosno.

— Dobro, momci! — jeknu prigušeno Zapadnjak. Imao je još toliko snage da se isceri. — Izgleda da ste imali nameru da me ubijete. Ali, nije mi jasno zašto ste se onda trudili da me izvučete iz kaveza?

Samo su se iscerili. Najzad je ipak jedan od njih rekao.

— Jednostavno, ti znaš jako mnogo, gringo. I, najbolje je da to što znaš poneseš dole u provaliju!

Zapadnjak pogleda u oči jednog i drugog nitkova. Odmah je ocenio da je krajnje vreme da nešto preduzme.

Odbacio se rukama od roga sedla i survao se u provaliju.

Skoro istog trenutka prasnuše pucnji. Jedna kugla okrznu Zapadnjaka.

Let kroz vazduh bio je dug. Bar tako se učinilo Šejnu. A zatim je naišla tmina u koju je upao.

— Do đavola! — frknu jedan Meksikanac.

Zvao se Pedro i sada je pogledao u svog drugara.

— Ne brini, ja sam ga upucao! — tvrdio je Sančez i pokazao cev „kolta“ iz koga se još uvek pušilo.

— A, da li si siguran da je taj kućkin sin otputovao na onaj svet? — upita Pedro.

— Čini mi se da je tako, i tu nema...

Međutim, odjednom je prestao da govori. Pokazao je rukom dole.

— Eno, ga! — ciknu on. — Tu nema sumnje, amigo!

— U pravu si! — reče Pedro. — Gotov je. Čak i da ga nije sustiglo olovo on mora svakako biti mrtav čovek kad je pao u tu provaliju. Ali, zar nije bolje da siđemo dole i da proverimo da li je taj kućkin sin zaista mrtav?

— Ako ga nije sustiglo olovo iz mog revolvera onda je morao da polomi kosti dok je padao dole — mumlao je Sančez i odmahnuo rukom. Jer, bilo bi potrebno jako mnogo vremena da se obiđe unaokolo i da se stigne dole do mesta gde je ležao Šejn.

Pedro se složio s mišljenjem svoga drugara. Nema nikakvog smisla da sada silaze tamo dole!

XVII

Mada je jutro tek najavljivalo svoj dolazak cela Porto Blanka bila je već na nogama. Prasak pucnjeva iz revolvera i ta snažna eksplozija kod šerifove kancelarije uznemirili su skoro ceo grad.

Džek Morton je besno vikao. Grdio je i psovao.

Ljudi su se polako skupljali ispred šerifove kancelarije. Vodili su konje za sobom.

— Sto mu gromova! — viknu Džordž Vonder. — Kako se to moglo dogoditi?

Morton je bio suviše ljut da bi mogao mirno da odgovori na pitanje.

— A, šta biste vi uradili, kad vam neko ubaci dinamit u kancelariju, maršale? — upita on ljutito.

— To je bio neki Meksikanac! — reče Prist, jedan od dva šerifova pomoćnika. Video sam ga. Kada smo mi pojurili iz kancelarije on se vinuo u sedlo svoga konja.

— Meni se čini da sam ga ja dobro potprašio olovom iz mog revolvera — reče Hank, drugi pomoćnik.

— Ali, to nije nimalo smetalo tom nitkovu da umakne — reče Bil Braun podrugljivo.

Hank sleže ramenima. Nije odgovorio ništa.

— I niko od vas se nije setio da ta eksplozija napolju na ulici može biti samo varka da bi se taj nitkov Šejn oslobodio iz kaveza? — upita Džordž Vonder ljutito.

Oni su stajali ispred njega i ćutali. Džek Morton je bio besan kao ris. Čak i na samoga sebe! Nije prošao nijedan dan otkako je on šerif, a već se nešto dogodilo u Porto Blanki. Već je video kako mu zvezda gubi sjaj.

— Ko bi to mogao biti? — upita Džordž Vonder. — Možda su to neki njegovi prijatelji sa hacijende? Uostalom, taj momak je tamo radio izvesno vreme.

— Šejn nema prijatelja na hacijendi. Bar tako kaže mis Pej. A to se potvrdilo i prilikom sudske rasprave protiv tog nitkova — promrmlja Morton. — Niko nije bio na njegovoj strani. Naprotiv! Zar niste primetili te momke sa Estancija Blanke kako su bili kivni na Šejna? Mogao bih se opkladiti u život da oni žele da taj nitkov Šejn visi na drvetu za vešanje.

Džordž Vonder pogleda Bili Brauna.

— Nas dvojica ćemo i pored toga odjahati do Estancije i malo ćemo pogledati šta se tamo dešava — promrmlja on. Pogledao je dvojicu pomoćnika. — Da li je neko od vas video tog nitkova koji je podmetnuo dinamit? Mislim, da li biste mogli da ga prepoznate ako ga ponovo vidite?

— Možda — reče Prist posle izvesnog vremena.

— Šerife! — viknu Džordž Vonder. — Ako je tako, onda neka ovaj čovek pođe s nama.

Džek Morton je smatrao da je to besmisleno. Ali, slegao je ramenima i potvrdno klimnuo glavom.

Zatim je požurio da sakupi grupe koje će krenuti u lov na odbeglog čoveka.

Dva maršala su jahala bez reči jedan pored drugog. Samo se jednom oglasio Vonder.

— Neka me đavo nosi direktno u pakao ako se mi ne zaglibimo do guše u tu prokletu baru, Bile. Meni se čini da moramo biti đavolski oprezni da ne potonemo do guše. Sreća je što sam juče poslao telegram u Santa Fe. Guverner će se uhvatiti za glavu kad čuje za smrt Voša Ropera. Nadam se da će nam odmah poslati pomoć. Neophodna nam je.

XVIII

Suzana Pej je sedela pored bazena i pila kafu. Jedan sluga je najavio dolazak maršala i pomoćnika šerifa.

Osmehnula se.

— Čula sam za ubistvo — reče ona. — Maršala Ropera više nema među nama. Užasno! On i šerif Kramer su morali umreti zato što taj prokleti nitkov luta unaokolo i seje smrt!

— Mislite na Šejna? — upita Džordž Vonder.

— Da! — odvrati Suzana brzo.

— On je ponovo na slobodi, madam — reče Džordž Vonder.

Suzana Pej je treptala očima. Kao da nije verovala u ono što je čula.

— Da li to znači da je to kopile bilo uhvaćeno i zatim ponovo pobegao? — upita ona.

— Baš tako — potvrdi Vonder. — Ili, da budem jasniji, oslobodili su ga dvojica Meksikanaca, mis Pej. Zato smo i došli u posetu vama. Da li dozvoljavate da malo razgovaramo s vašim ljudima?

Žena se brzo pribrala od prvog iznenađenja.

— Valjda ne mislite ozbiljno da je neko sa hacijende mo-

gao da pomogne tom ubici da pobegne iz zatvora? — upita ona. — Ali, vi radite svoj posao! Samo, bez grubosti, džentlmeni. Možete ispitati sve moje kauboje i vakeroše. Međutim, većina njih je tamo napolju na livadama.

— Hvala vam, leđi — reče Džordž Vonder i nakloni se.

Odbili su ljubazan poziv Suzan Pej da doručkuju i nešto popiju.

Kada su trojica zvezdonosaca izašli iz prostorije u kojoj se nalazi bazen žena ih je otpratila nezrkvim pogledom. Ona je bila ubeđena da oni neće pronaći ništa...

XIX

Kada je Zapadnjak došao sebi primetio je da se nalazi u jednoj dubokoj rupi. Pored njega se nalazila velika grana drveta koju je verovatno prilikom pada odlomio. Sve ga je bolelo. Činilo mu se da je polomio i najmanju košćicu na svom telu. Nije smeo da napravi ni najmanji pokret.

Pogledao je gore. Tek tada je shvatio da je samo igrom slučaja ostao živ. Jer, na putu kojim je padao isprečila se krošnja jednog hrasta. I, grana je krenula zajedno s njim u duboki ambis. Znači, hrast mu je spasao život, pošto je ublažio pad!

Zapadnjak se uhvati za vrat. Ali, osetio je bol u leđima. Izgleda da je nešto polomio. Ipak, možda je to od metka kojim ga je onaj nitkov otpratio tamo gore s ivice ponora? Izgleda da je kugla samo okrnula njegova leđa.

Zapadnjak opipa svoja leđa.

Bolela su ga, ali izgleda da ništa nije bilo slomljeno. Iste tako i noge su bile čitave.

Sejn steže zube. Pokušao je da ustane. Bolela ga je svaka kost. Ali, bilo mu je jasno da što pre mora nestati sa ovog mesta, jer sigurno će ti nitkovi doći da se uvere da li je on mrtav čovek.

Sto mu gromova! Uspeo je da se okrene na drugu stranu.

U glavi mu je zujalo. Pa ko su ti Meksikanci koji su ga izvukli iz kaveza, a zatim pokušali da ga ubiju?

Zapadnjak je dobro pamtio lica. Te momke nikad ranije nije video. Bio je siguran u to.

Ako sve to ima nekog smisla, onda je neko poslao te gadne pacove da ga pošalju na onaj svet pre nego što uspe da kaže neke stvari ispod drveta za vešanje koje bi nekom naškodile.

Niko drugi nego Suzana Pej! Verovatno je mislila da je on otkrio njene tragove! Palo mu je na pamet da se ne zna ko je ubio Penaresa. Ko i zašto? Međutim, sve to razmišljanje bilo je uzaludno. Odgovora nije bilo. A, osim toga, bilo mu je u ovom trenutku suviše naporno da o svemu tome razmišlja. Morao je da se izgubi odavde što pre. Jer, ako ga nitkovi nađu i otkriju da je živ, ubiće ga kao psa. A on nije imao nikakvo oružje.

Ipak, napred se mora! Mada je Zapadnjak znao da su njegove šanse za spas bile jako male, krenuo je niz kanjon. Kuda i zašto baš u tom pravcu...

Dvojica maršala zajedno sa pomoćnikom šerifa razgledali su hacijendu. Pretražili su štale i korale da bi otkrili da li ima oznojenih konja, ali nisu ništa otkrili.

— Možda ćemo tamo na pašnjaku pronaći te momke — reče Bil Braun.

I, oni su krenuli prema prostranim pašnjacima. Od jednog krda do drugog. Razgovarali su sa kaubojima i vakerosima. Međutim, ništa nisu postigli. Negde u podne su prestali da istražuju.

— Nema smisla da ovo nastavimo! — mrmljao je Džordž Vonder. — Vi niste uspjeli da prepoznate tog nitkova među ljudima na hacijendi? — upita on pomoćnika šerifa.

— Ništa, ser — odvrati Prist i sleže ramenima. — Bio je to neki Meksikanac, a oni liče jedan na drugoga kao jaje jajetu.

— Nema potrebe da nešto sebi zameramo, Bile — mrmljao je Vonder. — Ovo je bio čist promašaj. Ili ti želiš da obidemo sva krda goveda čak do granice?

Odgovora nije bilo. Vratili su se u Porto Blanku.

Tri milje ispred grada ugledali su poštansku kočiju.

Džordž Vonder potera svog konja u galop. Druga dvojica zvezdonosca krenula su za njim.

— Da malo zagledamo ko to tera konje! — doviknu im Vonder.

XXI

Bilo je skoro podne kada je Zapadnjak ugledao Porto Blanku ispred sebe. Pre toga se s mukom izvukao iz provalije, a zatim je koraćao ravnicom, penjao se uz bregove i silazio niz njih. Bilo mu je teško, ali on je stegao zube i išao dalje.

Ono najgore bilo je to što nije znao gde se nalazi. Jako kratko je u ovom predelu i sem Porto Blanka nije se skoro nikud maknuo iz Estancije.

Umoran i ljut, skoro zamalo da nije primetio grupu koju je predvodio Džek Morton. Ipak sve se dobro završilo. Nisu ga primetili.

A sada se iznenada ispred njega isprečio grad u kome ga čekaju vešala.

Zapadnjak opsova. Krenuo je dalje. Sada je promenio pravac. Kretao se prema jugozapadu. Tamo negde u daljini mora da je Kolumbus, mali stočarski grad blizu meksičanske granice.

Bilo je toplo. Sunce je nemilosrdno peklo. Zapadnjaku je bilo jasno da ovako neće moći dugo da izdrži. Ipak, nastavio je da koraća dalje.

Kao da je predosetio neku opasnost. Okrenuo se nazad.

Odmah je ugledao oblak prašine koji se dizao prema nebu.

Možda su to jahači koji dolaze da ga vode na vešala?

Oblak prašine se približavao. Uskoro je raspoznao da je to

poštanska kočija. Setio se da ona svaki drugi dan prevozi putnike iz Porto Blanke u Kolumbus.

Zapadnjak potrča niz breg. Stigao je do puta. A onda mu se za trenutak smračilo pred očima. Opružio se koliko je dug.

XXII

Kočija se brzo približavala. Dvojica kočijaša skoro istovremeno su primetili čoveka koji je ležao na zemlji.

— Hej! — viknu Malhun. — Eno tamo neko leži na putu!

Čovek koji je držao uzde zvao se Lengfild. Bio je to stari kočijaš koji je prošao kroz sito i rešet. Već četiri puta je preživeo napade na kočije koje su opljačkane. Pravo je čudo da je još uvek bio živ. Međutim, ovde u ovoj oblasti odavno nije bilo nekih smetnji. Šerif Kramer nije dozvolio da se desi ništa nepredviđeno.

— Povuci uzde! — viknu Malhun. — Zar hoćeš da pregažiš čoveka?

Konji stadoše.

Zapadnjak se u međuvremenu bio oporavio. Međutim, nije se micao. Video je jasno čoveka koji je skočio sa kočijaševog sedišta i prišao mu.

— Ili je mrtav čovek, ili se onesvetio — reče on. Bio je to Malhun. — U svakom slučaju ne možemo da ga ostavimo kojotima.

Klekao je pored Zapadnjaka i pokušao da ga okrene na leđa.

Međutim, Šejn je odjednom skočio i gurnuo Malhuna kome je sada ispala puška iz ruke.

Zapadnjak zgrabi „vinčesterku” i uperi cev u kočijaša.

— Znači, to je ipak napad na kočiju! — ciknu Lengfild. — Ja stvarno imam nos za to.

— Sklanjaj ruke! — frknu Zapadnjak kad je Malhun hteo da se maši revolvera.

Putnici u kočijama su naslonili noseve na prozor kočije i uplašeno gledali u visokog čoveka koji je sada držao pušku u rukama. Svi su pomislili da je to neki razbojnički napad i da će biti opljačkani. Neka žena je vrištala. Muški glas je pokušavao da je smiri.

A onda, grom iz vedra neba.

— Šejne, ej, Šejne! — čuo se ženski glas.

Vrata kočije se otvoriše i napolje iskoči Doli.

Samo mu je još to nedostajalo, pomisli Zapadnjak. Sada već svi znaju da je on taj ubica koga traže na sve strane. Ali, možda je još i bolje da znaju ko se nalazi pred njima.

Putnici su bili zbunjeni.

— Ne pucajte, mistere! — viknu kočijaš i podiže ruke uvis. — Nećemo praviti nikakve gluposti, budite sigurni u to!

Malhun je gledao Zapadnjaka. Zatim je polako uhvatio dršku svoga revolvera i ubrzo zatim pucaljka pade na zemlju.

— Imate još jednog putnika — osmehnu se Šejn. — Nemojte praviti gluposti i ništa vam se neće dogoditi!

— Sve je u redu, mister — reče kočijaš. — Uostalom mi nismo policajci.

— Stavite još jednu dasku tako da ja sedim pozadi da bih mogao da vas kontrolišem sve! — naredi Zapadnjak. — I, daj mi tvoj top!

Lengfild je poslušao. Bio je sav crven u licu. Odavno nije doživio tako nešto.

Zapadnjak uze revolvere i stavi ih za pojas. Zatim je prišao vratima kočije sa „vinčesterkom” u rukama i zagledao putnike. Osim Doli tu su bili dvojica muškaraca i jedna žena.

Šejn je odmah primetio da samo jedan od dvojice muškaraca nosi pištolj. Zapadnjak mu dade znak.

— Skidajte pojas zajedno sa revolverom, mister! — naredi on grubim glasom.

Čovek je poslušao. Šejn opasa kožni pojas oko svoga struka.

Zatim je ispraznio revolvere koje je dobio od Malhuna i Lengfilda. Ispraznio je i pušku.

Vratio im je prazno oružje.

— Biće sumnjivo ako vas neko vidi tako razoružane, amigos! — reče on i osmehnu se.

Skočio je unutra u kočiju.

Doli je sedela okrenuta leđima u pravcu kojim se kretala kočija. Dvojica muškaraca i ledi sedeli su prekoputa od nje. Nekako su čudno gledali Šejna.

— Da li ti se dopada da tu sediš, draga? — upita Zapadnjak.

Devojka odmahnu glavom.

— Bila sam sela onamo kako bih gledala napred — odvrati ona.

— I?

— Ova dama koja se popela u Porto Blanki rekla je da je i ovo mesto dobro za jednu prostitutku. Bolji ljudi treba da gledaju napred i moraju videti kuda se kočija kreće. Osim toga, onda im neće biti muka od vožnje. Tako je rekla ledi i ja sam prešla ovde.

— Mislim da će biti najbolje da zamenimo sedišta — predloži Zapadnjak i isceri se. — Ledi se vraća na svoje mesto, a ja ću sesti ovde kako bih imao bolji pregled. A osim toga, moći ću da kontrolišem dvojicu momaka koji drže uzde u rukama tamo gore.

Mesta su bila zamenjena. Šejn kucnu onima gore.

— Idemo, prijatelji! — doviknu on.

Točkovi su zaškripali i kočija je krenula.

Nisu bili daleko odmakli kada je Zapadnjak otkrio trojicu jahača u daljini. Galopirali su prema kočijama.

Ubrzo su prišli bliže i Zapadnjak primeti da na njihovim jaknama sijaju metalne zvezde.

XXIII

Maršal Vonder je ispalio dva metka u vazduh i kočija je usporila brzinu.

Malhun je nešto vikao, ali to Šejn nije mogao da čuje u opštoj galami. Verovatno se Malhun bojao da Šejn može postati neprijatan i da se naljuti zato što je usporio vožnju.

Doli je stalno gledala u Zapadnjaka. Jedan od dvojice muškaraca se iscerio. Taj stvarno nije bio svestan u kakvoj opasnosti se on sam nalazi.

Nije bilo moguće da se pobegne. To je Zapadnjaku odmah bilo jasno. Jer, ako se preda, ide u zatvor, a odatle put vodi pravo do vešala.

Šejn okrete doboš „kolta“. Bio je pun. Znači, šest metaka protiv topova zvezdonosaca. Zapadnjak nije bio lakomislen i nije podcenio dvojicu maršala. A tog pomoćnika Mortona nije poznavao. U svakom slučaju to je bio još jedan pištolj protiv njega.

Iza jahača se dizala prašina. Kao kakav oblak.

Kočija je stala.

Najbržeg konja imao je Džordž Vonder. Ubrzo će stići.

Malhun promoli glavu kroz otvor.

— Možda bi trebalo malo da razmislite, mister! — doviknu on Šejnu. — Uostalom, u kočiji su i žene.

Zapadnjak se isceri. Nije odgovorio ništa.

Malhun se namršti. Bojao se da se ne prolije krv. Međutim, bilo mu je jasno da se čovek u kočiji osećao kao vuk čija je noga uklještena u gvožđe. On je spreman da ujeda do poslednjeg daha. Šejn više nema šta da izgubi.

Džordž Vonder je stigao do kočije. Zaustavio je konja.

— Tražimo jednog odbeglog ubicu! — doviknu on. — Da ga niste negde videli?

Malhun neprimetno nakrivi glavu.

Zapadnjak je odmah uočio da to nešto znači.

— Žao mi je, maršale — reče Malhun. — Mi vozimo kočiju, a ne tragamo za onima koji su uhvatili maglu.

Šejn je bio oprezan. Na Malhunovom mestu i on bi isto učinio. Uostalom, i po očima se može poznati da li neko govori istinu ili ne!

Vonder je odmah reagovao. Njegova ruka munjevito krenu prema dršci revolvera.

Ali, sada je na potezu bio Zapadnjak.

Odgurnuo je nogom vrata kočije i obavio svoju snažnu ruku oko vrata žene u kočijama. Naslonio je cev revolvera na njenu slepoočnicu.

— Bacite revolvere! — viknu on. — Polako, jedan za drugim. Ali oprezno, hombres. Ako ne želite da žena umre.

Vonder opsova.

Sve oči su kao omađijane bile uperene u Šejna.

— Ja u ovoj igri nemam šta da izgubim i brojaću do tri! — opomenu ih Zapadnjak. — Posle toga čućete pucanj. Da li vam je sada jasno?

Vonder svakako ni u snu nije mogao da pretpostavi da će u kočiji ugledati Šejna. I to još sa revolverom u ruci!

Zapadnjak je počeo da broji.

— Jedan... dva...

— Prokleti kučkin sine! — ciknu Bil Braun.

Oroz na Šejnovom revolveru krcnu.

— Do đavola, moramo popustiti! — frknu Vonder i pola-

ko izvuče revolver iz futrole. Pustio ga je da klizne na zemlju. Braun i Prist su požurili da učine isto.

— Sjašite! — naredi Zapadnjak ostrim glasom. On je sada pustio ženu iz svog gvozdenog zagrljaja i ona pade u naručje svome suprugu.

Zapadnjak hitro iskoči iz kočija.

Zvezdonosci sjahaše.

— Krenućete pešice natrag u grad, amigos! — reče Šejn. — Jedno malo pešačenje će vam biti od koristi. Dakle, protegnite noge.

Šejn opali dva metka ispred čizama zvezdonosaca.

Oni skočiše kao opareni. Povlačili su se nazad.

Konji se uznemiriše. Ali, na sreću nisu pbegli.

— E pa, pašćeš nam u šake, nitkove! — zabrunda Džordž Vonder ljutito. — I...

— Ej, momci, da ne zaboravim da vam kažem! — doviknu Šejn za njima. — Nemojte grditi ove momke ovde na kočijaševom sedištu što vam nisu pomogli. Njihovo oružje je prazno.

Zvezdonosci su se udaljavali. Psovali su.

Ipak, nije im bilo baš lako u duši. Taj đavolski opasni Šejn mogao je svakog trenutka da uputi olovne kugle u njihova leđa i onda, zbogom svete!

XXIV

Sumrak samo što nije pao. Suzana Pej je naredila da joj se osedla vranac.

Već dva sata kasnije jahala je ona kroz uski prolaz između stena.

Meksikanac je sedeo na jednom prevrnutom sanduku ispred lovačke kolibe i pušio cigarilo. Unutra nije gorelo svetlo.

Suzana je iz daljine mogla da vidi kako njegova cigara povremeno baca odsjaj u noćnoj tmini.

Uskoro je stigla. Sjahala je iz sedla.

Meksikanac je prihvatio uzde. Poljubio je.

— Svi kuriri su otišli — obavesti ga ona. — Sve je bilo onako kako si ti rekao.

Noć je bila obasjana mesečinom. Žena je mogla sasvim jasno da vidi zadovoljan izraz na njegovom licu kad je to čuo.

— Taj đavolski Šejn je ponovo uhvatio maglu — nastavi ona. — Bili su ga već uhvatili i zatvorili u kavez. Ali, oslobodili su ga neki Meksikanci.

On je pažljivo slušao. Nije rekao ništa.

— Da možda ti nemaš neke veze s tim? — upita Suzana posle izvesnog vremena. — Jer, zvezdonosci su satima njuškali po hacijendi.

— I? — upita Meksikanac iscerivši se. — Da li su uspeli da pronađu nešto?

— Ništa — odgovori žena. — A i šta bi mogli da pronađu? On se nasmeja.

— Nemoj da te više zabrinjava taj nitkov, Suzana. On je već mrtav čovek.

— Šejn? — trže se Suzana.

— Da, Šejn! — potvrdi Meksikanac i isceri se.

— Onda su to mogli biti tvoji ljudi, oni koji su ga izvukli iz zatvora?

— Bilo je krajnje vreme da se nešto preduzme — objasni joj Meksikanac. — Ko zna, taj kućkin sin bi provepao kad mu stave omču oko vrata. Ja se čudim kako nije dosad ispričao ono što zna. A, zna mnogo. Možda je nešto šapnuo šerifu Krameru na uho i zato je taj matori lisac pokušao da ga spase. Međutim, ipak izgleda da Kramer nije verovao Šejnu!

Žena izvadi cigaretu. Sačekala je da je on zapali.

— Ti si stvarno lud! — huknu ona i dunu dim prema Meksikancu. — Kada ćeš se jednom odviknuti od toga da radiš na svoju ruku, a da prethodno ne pitaš mene?

— Zar to moram uvek, draga? — upita Meksikanac sa prizvukom pakosti u glasu.

— Bilo bi tako bolje — odvrati Suzana Pej ljutito. — I još nešto, ako ti tvoji ljudi jave da su sredili Šejna, onda budi siguran da lažu.

Meksikanac se namršti.

— Šta time hoćeš da kažeš? — upita on.

— Šejn je živ! To hoću da kažem.

— Nemoguće! — frknu Meksikanac kao divlji prerijski mačak. — On je otputovao na onaj svet.

Žena se namršti.

— Meni se čini da sam ja mnogo bolje obavestena od tebe — reče ona. — Jer, mrtvi ljudi retko putuju poštanskim kočijama. I nikad dosad nisam čula da je neki leš razoružao trojicu zvezdonosaca koji su hteli da ga uhapsu. Uz to im je uzeo konje i poslao ih da se vrate pešice natrag u grad.

— Znači, ti prokleti lopovi su me slagali! — ciknu Meksikanac ljut kao guja.

— To što sam ti rekla je tačno! — potvrdi Suzana.

Okrenuo se na drugu stranu i pošao dugim koracima prema izlazu iz kanjona.

— Čekaj me! — doviknu Suzana. — I ja hoću da prisustvujem kad budeš ispitivao te momke!

Logor Meksikanaca nalazio se dosta daleko od lovačke kućice. Bio je dobro sakriven od pogleda, okružen visokim stenama i do njega se moglo stići samo kroz jedan jedini uzani prolaz.

— Stoj! — doviknu stražar.

Meksikanac i žena stadoše.

Stražar ih je poznao. Izšao je iz jednog udubljenja u steni i osmehnuo se.

Meksikanac klimnu glavom. On i Suzana Pej krenuli su dalje.

Uskoro su stigli do mesta gde su bivakovali Meksikanci. Na sredini zaravni koja je bila okružena stenama gorela je vatra. Bilo je tu tridesetak momaka sa ukrštenim redenima na grudima. To su bili prekaljeni borci koje je Kristo Penares doveo ovamo preko granice. Oni se nikad nisu pojavljivali na Estancija Blanki niti u Porto Blanki.

U skrovištu je bilo nekoliko žena. Meksikanke, meleskinje i Indijanke.

Kristo Penares je dobro znao da te ljude ne može da drž

na okupu ako nema žena i tekile. Čak i ovako je bilo teško, jer ljudi su ovde bili kao neki zarobljenici i samo nada da će jednog dana dobiti bogat plen držala je te vukove ovde zajedno u divljini.

Kada su ugledali čoveka i ženu galama je prestala.

Jedan od njih je prišao Meksikancu i ženi sa bocom tekile u ruci.

— Po jedan gutljaj u znak dobrodošlice, patrone — reče on i isceri se.

Meksikanac odgurnu bocu.

— Pedro, Sančez, Lopez! — viknu on i namršti se. — Napred!

Tri čoveka izdvojiše se iz grupe i priđoše bliže. Jedan od njih imao je povezanu ruku.

— Nešto si dobio, Lopeze! — huknu Meksikanac.

— Da, patrone! — odvrati Lopez. — Kada sam bacio dinamit, oni su pucali na mene. Ali, nije tako opasno, senjore.

— A vas dvojica ste izvukli to kopile iz zatvora?

Pedro Sančez se zadovoljno osmehnu i klimnu glavom.

— Uradili smo ono što ste vi naredili, senjor! — reče on. — Upucali smo ga i bacili ga u jednu duboku provaliju. Tamo ga niko živ ne može naći sem vukova i kojota.

Meksikanac se kiselo osmehnu.

— Znači li to da je gringo mrtav? — upita.

— Si, senjore! — potvrdio je Sančez. — Napunili smo ga olovom toliko da uopšte ne bi mogao da ispliva u vodi.

— I, za to što ste uradili nešto ste i zaslužili, zar ne? A, možete li pretpostaviti šta?

Trojica momka su se iscerili puni nade.

Sledio je munjevit trzaj prema pojasu za revolver. Bilo je toliko iznenadno da trojica momaka nisu ni okom trepnuli. Opasni „kolt” Meksikanca već je uputio vatrene snopove prema njima.

Pedro nije uspeo ni da uzdahne. Olovo ga je pogodilo posred čela i on se skljkao na zemlju.

Sančez je dobio metak u grudi. Ciknuo je, iskrivio se i pao na zemlju.

— Ja nisam bio tu kad su njih dvojica, senjore...

Bile su to poslednje reči koje je Lopez izgovorio na ovom svetu. Već sledećeg trenutka ležao je nepokretan pored svojih drugova.

Meksikanac se polako okrenuo nazad prema ljudima koji su kao ukopani stajali i ćutali.

— Tako će proći svako ko ne sluša moja naređenja i ko me bude slagao! — ciknu on ljutito.

Stavio je svoju ruku na rame Suzane Pej. Izišli su iz logora. Nije se nijednog trenutka osvrnuo nazad.

— Gospode! — prošaputa žena kad su bili dovoljno daleko da Meksikanci više nisu mogli da pucaju u njih. — Svakog trenutka sam čekala da dobijemo olovo u leđa.

Meksikanac stade. Nabrao je obrve.

— To je banda! — reče on. — Čopor divljih pasa. Ako vide da se bojiš, rastrgnuće te!

— Stoj! — viknu Zapadnjak.

Lengfild povuče uzde i kočija ubrzo stade.

Kočijaši se okrenuše nazad. Glas visokog čoveka ih je presekao. Šta li taj nitkov namerava da uradi sada?

Šejn iskoči iz kočija. Uputio se prema zadnjem delu zaprege gde je prethodno bio vezao tri konja zvezdonosaca.

Odmah je odabrao mrkova koga je jahao Džordž Vonder. Konj je zaista plenio oko svakog pravog jahača. Ostala dva konja je odvezao, skinuo im sedla i uzde i oterao ih.

U sedlu Vonderovog konja nalazila se još uvek „vinčesterka“. Zapadnjak je zagleda. Najnoviji model! I Vonderov „kolt“ je bio bolji od ostalih. Šejn ga uze.

Visoki čovek se vinuo u sedlo. Doli promoli glavu iz kočije i doviknu.

— Šta to radiš, Šejne?

— Hvatam maglu, srce! — odvrati on brzo. — Nemoj dozvoliti da te prinude da menjaš mesto. Ukoliko ostaneš u Kolumbusu, videćemo se sigurno, lepotice. Budi hrabra!

Zapadnjak okrete konja na drugu stranu. Već sledećeg trenutka snažni mrkov je poleteo napred i uskoro je galopirao između dva brega.

— Prokleta kopile! — doviknu Malhun ljutito za njim. Međutim, ipak je bio sačekao da Zapadnjak odmakne toliko daleko da ga više ne čuje.

— Do đavola, ništa na vidiku! — frknu Lengfild.

— A šta si ti mislio u tvojoj glavi! — ciknu Malhun ljutito. — Neće se tako brzo pojaviti potera, jer trojica zvezdonosaca još nisu stigli u grad. Biće im potrebno bar još tri sata. A, taj momak nije mutav. Zato je i uhvatio maglu na vreme.

— Bandit! — huknu jedan od dvojice putnika u kočijama. — Nadam se da će ga uskoro uhvatiti i odvesti ga pod drvo za vešanje.

Drugi muškarac odgurnu svoju suprugu od sebe. Ustao je i odmerio Doli mračnim pogledom.

— Menjaćemo mesta, mis! — reče on strogo.

— Nemam nameru — odvrati Doli mirno.

— Zar je potrebno da vam u tome pomognem? — upita čovek.

Izgleda da se povratio od straha i sada hoće svoj bes da iskali na Doli.

— Vi morate biti zahvalni što smo vas uopšte primili u kočiju! — frknu on. — Moja supruga je još u Porto Blanki rekla da ne želi da putuje sa jednom takvom osobom.

— Znači, tako je rekla? — upita Doli podrugljivo. Osmehnula se. Taj nitkov, kukavica, nije smeo ni okom da trepne dok je tu bio Šejn, a sada želi da izigrava nekog jakog čoveka!

— Hoćemo li, mala! — frknu on i pruži ruku prema Doli u nameri da je povuče sa sedišta.

Ali, nikad se ne zna šta nosi dan, a šta noć!

Doli odjednom izvuče ruku sa revolverom iz svoje haljine. Tu ga je krišom stavio Šejn na rastanku.

— Ne! — ciknu čovek i podiže ruke uvis.

— Da! — frknu Doli i odmeri ga hladnim pogledom. — Možete biti sigurni da dobro baratam ovom opasnom stvarčicom, mister. Nisam valjda samo slučajno postala verenica tog okorelog razbojnika. Ja sam Šejnova verenica, zar vam to nije dosad bilo poznato?

Lengfild ciknu i pucnu bičem. Konji frknuše i kočija je krenula.

Čovek koji je bio ustao sada pade nazad na svoje sedište. Zurio je tupo u cev revolvera, koji je Doli držala u ruci. Nije sklanjala opasnu pucaljku sve dok se posle nekoliko sati vožnje nisu zaustavili u Kolumbusu.

XXVI

Zapadnjak je jahao kroz preriju. Daleko od poštanskog puta i daleko od Porto Blanke.

Najzad je naišao na jedno skriveno mesto. Zaustavio je konja i sjahao.

Spavao je dugo. Kada se probudio sunce je već bilo iza brda na zapadu.

Opipao je oprezno svoje zglobove. Ipak, sve je bilo u redu. Odlučio se na jedan neobično smeo korak. Međutim, bilo je i zračka nade da će uspeti.

Svi sigurno misle da je on u divljem strahu pobećao odavde glavom bez obzira. Potera za njim će uskoro krenuti i tražiti ga pored poštanskog puta u pravcu prema Kolumbusu.

Zašto ne bi pokušao da ih iznenadi? Da se pojavi tamo gde ga niko ne očekuje. Možda čak i u tom đavolskom osinjem gnezdu u Estancija Blanki! To bi moglo biti ravno samoubistvu, ali ipak zračak nade postoji!

Zapadnjak je sačekao da padne mrak. Noć je polako spuštala svoja tamna krila nad predelom.

Nije mu bilo teško da neprimetno prođe pored ljudi na pašnjacima. Svuda pored velikih krda goveda gorela je vatra, a do Šejnovih ušiju dopirali su ponekad i zvuci gitare.

Niko ga nije primetio. Stigao je do hacijende.

Bila je obasjana mesečinom.

Zapadnjak je odmah primetio da u sobi Suzane Pej nije gorelo svetlo. To mu je bilo čudno.

Da li je možda odjahala gore u brda kao i obično u poslednje vreme? Verovatno!

Jednom je pokušao da je prati na tom njenom đavolskom putu, ali naišla je grupa vakerosa i on je izgubio iz vida.

Danas mu je odgovaralo što je nema. Jer, verovatno će mu se pružiti prilika da zaviri u te njene papire. Možda tamo nešto stoji. A onda, možda će ta lepotica da stane ispod drveta za vešanje, a ne on. A i ostali banditi...

XXVII

Umorni i iscrpljeni stigli su maršali i pomoćnik šerifa u Porto Blanku.

Grad je bio pust. Ispred šerifove kancelarije nalazio se neki stari konj.

Džordž Vonder zastade i zagleda ragu.

— Maršal Kros — čuo je Vonder glas Bilija Brauna iza sebe. — Tu ragu bih poznao među hiljadu konja. Takvo čudo-vište može da jaše samo jedan čovek na ovom svetu, Tim Kros. Ali, otkud sada on ovde?

— Zaboravio si telegram! — promrmlja Vonder. — Ali, tako brzo ga verovatno nije mogao dobiti.

Vonder otvori vrata šerifovog ureda.

Tim Kros je sedeo za stolom. Njegova pesnica bila je naslonjena na obraz. Vitak i mršav nekako kao da je ličio na svoga starog konja. On je bio prvi maršal Nju Meksika, odgovoran direktno guverneru.

Osim Krosa u prostoriji se nalazio još samo pomoćnik šerifa Henk. Obojica su okrenuli glave i pogledali one koji su ušli.

Kros ih odmeri hladnim pogledom. On je bio tipičan usamljeni jahač. Nije imao prijatelje i smatrali su ga nekom vrstom vuka samotnjaka. Niko ga nije voleo, ali to Timu Krosu nije nimalo smetalo da se uporno bori protiv zločina.

— Gle, gle ko nam to dolazi! — viknu Kros i isceri se prema Džordžu Vonderu i Bilu Braunu. On je jako dobro znao da ga ta dvojica ne vole. Ali, Krosa to nije ni najmanje zabrinjavalo.

Pogledao je maršale. Oni su bili neka vrsta pomoćnika Voša Ropera i trebalo je tek da se dokažu.

— Da se objasnimo — reče Kros. Upro je prst u pomoćnika šerifa. — Obavestite me da li ima nešto što bih ja trebalo da saznam?

— Možda i ima! — reče Džordž Vonder tiho.

Kros je bio stari lisac i on nije imao mnogo razumevanja za neke promašaje. Pre svega, sigurno će njegovo prvo pitanje biti, zašto su oslobodili čoveka koji je već bio osuđen na vešala i doveden pod drvo za vešanje.

Vonder je ispričao šta se desilo sa poštanskim kočijama. Odahnulo je kad je video da je savezni maršal Kros bez ikakve reakcije saslušao ono što je Vonder ispričao. Bojao se da će taj čovek da prasne i da ga izgrdi.

— Nabavićemo konje i uzećemo nekoliko ljudi — reče Vonder. — Moramo stići kočiju pre nego što ona uđe u Kolumbus.

Kros podiže obrve.

— Zar vi stvarno mislite da taj momak još uvek čuči u kočiji, mister Vondere? — upita on. — Niste valjda stvarno toliko naivni? Zašto vam je uzeo konje? Da možda neće da se bavi preprodajom tih životinja?

Tek sada je Vonder shvatio ironiju u Krosovim rečima.

— Znači, vi mislite da...

— Šejn je već davno uzjahao jednog od vaših konja i nestao bez traga — reče maršal.

— Znači, onda je on sada verovatno prešao granicu Meksika! — mrmljao je Džordž Vonder. — Bar ako je tako kako vi pretpostavljate!

Savezni maršal ga preseče pogledom.

— Da li biste bili tako dobri da nas ostavite nekoliko minuta nasamo? — reče Kros i pogleda zamenike šerifa.

Ubrzo su Henk i Prist izašli iz sobe.

Kros priđe prozoru. Uverio se da ih niko ne čuje. Zatim se obratio Vonderu i Braunu.

— Bojim se da ste celo vreme jurili za pogrešnom lisicom, džentlmeni! — reče on oštro.

Gledao je zbunjena lica dvojice maršala. Preko njegovog koščatog lica prešla je senka. Neka vrsta osmeha.

— Roper, neka mu je večna slava, uradio je nešto pogrešno. Spasio je Šejna da ne bude obešen. Kako sam čuo zbog prijateljstva sa šerifom Kramerom. Time su obojica učinili sebi medvedu uslugu. Ako neko može tome da se raduje, onda je to taj Šejn.

Džordž Vonder i Bil Braun pogledaše u pod. Kao da nisu razumeli ono što im je Kros govorio. Jer, njih dvojicu je Šejn mogao da upuca kao zečeve, a to nije učinio.

— Maršale! — reče Vonder. — Mi smo radili po naređenjima Ropera. On je bio šef. U početku nismo znali o čemu se radi.

— Do đavola! — huknu Tim Kros ljutito. — Ne radi se ni o čemu.

Vonder i Braun više nisu ništa razumeli. Gledali su zbunjeno jedan drugog.

— Ovde se kuva neka gadna kaša! — frknu Kros. — Ja sam zato i došao u Porto Blanku.

— A taj đavolski ubica? — upita Vonder.

Kros podiže obrve.

— Misliš na Šejna? — upita on. — A koga je to on ubio?

— Nekog Meksikanca koji se zvao Dino Kabelo — reče Vonder. — A zatim maršala Ropera i šerifa Kramera. Zar to nije dovoljno?

— Da li je bilo nekoga ko je video da je Šejn upuca Voša Ropera i šerifa Kramera? — upita Kros.

Dvojica slegoše ramenima i zgledaše se.

— A ko bi to uradio sem njega? — upita Bil Braun.

— E. to je pravo pitanje, ko sem njega!? — reče Kros i zavrte glavom. — I ja se to pitam. A što se tiče toga Dina Kabelo, to je posebno pitanje.

Tek sada se sve zamrsilo. Bar za Vondera i Brauna. Pogledali su jedan drugog. Da li se to Kros šalio s njima, ili se iza toga krije nešto ozbiljno?

— Vidim da ste se zamislili i trebalo bi da budem nešto jasniji tako da razumete neke stvari — reče Kros.

Zapalio je polako cigaretu, a zatim nastavio da govori.

— Pre dve nedelje bio je napadnut neki Meksikanac u blizini granice. Tvrdio je da je krenuo u Nju Meksiko da nađe nekog posao. Ali, kod njega su pronađeni neki jako sumnjivi papiri.

Džordž Vonder i Bil Braun stvarno nisu razumeli o čemu to Kros priča i šta hoće da kaže. Pričali su o jednom odbeglom ubici koji na svojoj savesti ima i dvojicu zvezdonosaca, a mar-

šal priča o neakvim papirima koje su pronašli kod nekog Meksikanca.

— A znate li kome su bila upućena ta pisma? — upita Kros i osmehnu se kiselu. — Sasvim jasno je bilo napisano „Kristo Penares”!

— Kristo Penares? — frknu Džordž Vonder i skoči. — Pa to je onaj meksikanski vođa, kapetan koji je pre nekoliko godina tamo preko u Sonori...

— To je taj — prekide ga Kros. — I, pisma je trebalo da mu budu predana na hacijendi Estancija Blanka. To je priznao i taj momak, kad su ga priklještili.

Bil Braun odmahnu glavom.

— Ne verujem, ali možda taj Penares stvarno živi na hacijendi. Ali ovde u Nju Meksiku nije ništa skrivio. Ne razumem kakve to ima veze s ostalim događajima, maršale?

Tim Kros se namršti.

— Sprema se pobuna protiv države. Penares je bio crv u jabuci koja se zove Nju Meksiko, amigos.

Odmerio je Vondera i Brauna hladnim pogledom. Izgleda da su oni bili daleko od događaja!

Kros odmahnu rukom.

XXVIII

Zapadnjak je lako preskočio nisku ogradu i na mesečini ugledao ispred sebe vrt sa bazenom.

Ništa se nigde nije čulo. Uskoro će ponoć i svi su spavali.

Sejn je dobro znao gde se nalazi zgrada za stanovanje i kakav je raspored prostorija u njoj. Ubrzo je našao jedan otvoren prozor u prizemlju.

Nije prošlo ni nekoliko minuta, a on se već našao u radnoj sobi Suzane Pej.

Mesečevi zraci padali su koso u prostoriju i dosta dobro osvetljavali pisači sto u kome je Zapadnjak pre nekoliko dana našao neke papire, ali ih je samo prelistao. Nije imao vremena da zaviri šta u njima piše, jer je neko naišao.

Fioke su bile zaključane. Zapadnjak uze metalni otvarač za pisma. Pokušao je s njim da izvuče srednju fioku.

Međutim, metalna stvarčica je ubrzo pukla na dva dela. Ipak uspeo je da otvori fioku.

Obrisao je rukom čelo i opsovao. Jer, osim nekih izgužvanih papirića u njoj nije bilo ničeg drugog.

Otvorio je i male fioke. Ništa!

Uspravio se i osvrnuo se unaokolo.

Istog trenutka začuo se iza njega dubok muški glas.

Sejn nije reagovao brzo. Znao je ko se iza njega nalazi. Taj glas mu je bio jako dobro poznat. Ern Masters, predradnik na hacijendi. Zapadnjaku je bilo poznato da je taj momak bio brz na revolveru i zato je odmah podigao ruke uvis. Zatim se polako okrenuo.

Čovek se nije sasvim jasno video na vratima, ali se ipak moglo raspoznati da u ruci drži teški „kolt”. Drukčije nije moglo ni biti. Jer, Masters se nikada nije odvajao od revolvera.

Masters se glasno smejaao.

— Izabrao si najgori put, kopile. Svuda te traže, a ti si se uputio ovamo da opljačkaš kasu! — reče Masters podrugljivo. — U stvari, trebalo bi odmah da te upucam i kraj.

Zapadnjak je gledao džinovskog čoveka. Da li je Ern Masters nešto znao i koliko ga je Suzana Pej obavestavala o svojim planovima?

— Kada je planirao da počne pobuna protiv države, amigo? — upita Zapadnjak.

— Kakve su to gluposti? — upita Masters ljutito. — O čemu to ti u stvari pričaš?

— O planovima Suzane Pej da od jednog dela Meksika i polovine Nju Meksika stvori posebnu državu, a ona želi da u njoj postane kraljica ili predsednica!

Masters se isceri.

— Gde je mis Pej? — upita Zapadnjak. — Mogli bismo da pitamo nju lično.

— Odjahala je gore u brda! — objasni Masters. — Ona to često radi otkako si ti ubio njenog ljubavnika. Mis Pej je jako voleo Dina Kabelu. I, zašto si ga upucao, ti, kučkin sine?

— Pitanje je dobro postavljeno — odvрати Zapadnjak. — Samo, istina je da se taj Meksikanac u stvari zvao Kristo Penares i sigurno je i to da ga nisam ja ubio.

Masters nije baš jako inteligentan. Razumeo se dobro u gajenje goveda i konja, ali sve ostalo je malo teže shvatao. Tako i Šejnove reči nije baš odmah razumeo. Zamislio se.

— Šta si sad opet izmislio, ti, skitničo? — upita on najzad.

— Ja nisam ovde došao da odnesem novac, hombre — reče Zapadnjak otegnuto. Znao je da Mastersu treba vremena da razmisli šta treba da kaže.

— Ti znači misliš da mrtvi Meksikanac koga smo našli tamo gore na pašnjaku nije bio Dino? — upita predradnik Šejna. — Lažeš! To je bio Dino. Njih dvoje su krenuli u lovačku kućicu, a ti si ga hladnokrvno ubio. Uostalom, to je mis Suzana videla svojim sopstvenim očima.

— Tako ona kaže — reče Šejn i sleže ramenima. — Ali, ona je jedini svedok. Međutim, ona laže! Osim toga, ja tvrdim da se Meksikanac nije zvao Dino Kabelo nego Kristo Penares, onaj prokleti ubojica koji je tamo preko u provinciji Sonora bio vođa pobunjenika.

Za Mastersa je ovo već bilo previše. Opsovao je gadno.

— Vadi polako svoj „kolt“ i pusti ga da klizne na zemlju! — naredi on oštro. — Izgubio sam strpljenje s tobom.

Pratio je budno svaki Šejnov pokret.

Kada se Zapadnjakov revolver našao na podu Masters se nasmeja zadovoljno.

— U redu, ti, kopile — reče on. — Sutra ujutru visićeš na drvetu za vešanje u Porto Blanki.

XXIX

Džordžu Vonderu i Bilu Braunu se nije dopalo to što je naredio maršal Kros. Ali, on je šef i moraju da ga slušaju. Oni bi radije krenuli u poteru za Šejnom nego da se vrate

natrag u Estancija Blanku. Smatrali su da je to samo gubljenje vremena.

Kad su stigli blizu hacijende Kros zaustavi svoga konja i dade znak rukom i ostaloj dvojici da učine isto. Rekao im je da će ovde sačekati dok ne padne mrak.

U jednom udubljenju obraslom sa svih strana žbunjem sačekali su da sunce nestane iza dalekih bregova.

Ali, šta je to sada! Tamo na hacijendi mis Pej je uzjahala konja.

— To je ona — reče Vonder i pokaza rukom prema glavnoj zgradi.

— Ko? — upita Kros.

— To je Suzana Pej, vlasnica Estancija Blanke — objasní Bil Braun.

— Čudno i sumnjivo — mrmljao je Kros. — Otkud da sada sama jaše kroz noć?

Ostala dvojica slegoše ramenima. Nisu ništa odgovorili.

— Idemo! — naredi Kros. — Uzjašite konje i pratite je. Samo, budite oprezni da vas ona ne primeti. Hoću da saznam kuda je odjahala i kakve su njene namere!

Kros je ostao sam u skloništu da bi pazio na hacijendu. On je pomislio na to da tu mora da se kuva neka gadna čorba ako se pokaže da se ne sumnja uzalud na Suzanu Pej.

U Santa Feu su bili mišljenja da je ta opasna zavera odmakla daleko, bar prema papirima koje su uhvatili!

Ali, na njegovo razočaranje ništa neobično se nije dogodilo na hacijendi. Uobičajeni poslovi na ranču i ništa drugo. Jedino što je ta žena odjahala. To ga je pomalo uznemirilo. Vonder i Braun će ga uskoro obavestiti šta su primetili.

U međuvremenu je pao mrak.

Tim Kros je protegao svoje dugačke noge i ruke i uspravio se. Krenuo je. Polako i oprezno, trudeći se da ga niko ne primeti, približio se hacijendi sa one strane gde se nalazio vrt. Ustvari ni njemu samom nije bilo jasno šta treba da gleda. Ali, tada je primetio priliku koja se vinula preko niskog zida i nestala u vrtu.

Brzo kao puma koja se prikrada plenu krenuo je maršal za tajanstvenim čovekom.

Sve je bilo tiho. Nigde se nije čuo ni najmanji šum. Pred maršalom Krosom se isprečila zgrada za stanovanje.

Maršal je slušao pažljivo. Nije se ni mrdnuo sa mesta gde je stajao.

A zatim je ponovo ugledao momka. On se sada penjao kroz jedan prozor i ubrzo nestao u kući.

Tim Kros se polako prišunjavao kući. Izvadio je svoj „kolt“ iz futrole. Nigde nije gorela svetlost, čak ni tamo kuda je čovek ušao u kuću.

Ali, onda se pojavio još jedan muškarac. Kros nije video odakle je došao. Kao da je iz zemlje iznikao. I on je ušao u kuću, ali malo dalje kroz jedna vrata.

Kros krenu oprezno za njim. Ušao je unutra.

Vladala je grobna tišina. Kros je najpre morao da navik-

ne svoje oči na mrak. A zatim mu se učinilo da tu negde blizu neko diše. I, nije se prevario. Ubrzo je ugledao nekog čoveka džinovskog rasta koji kao da je nešto posmatrao. Bio je okrenut leđima Krosu.

Ubrzo je čuo neki neobičan šum. Kao da se otvaraju fioke, a zatim kao da neko pretura po papirima.

Čovek ispred Krosa se nije micao. Stajao je na pragu otvorenih vrata i izgleda nešto čekao.

A, zatim je čovek krenuo malo napred. Mesečevi zraci koji su prodirali kroz prozor osvetlili su ga delimično.

Bio je to snažan momak visok oko dva metra. A kretao se nečujno kao zmija.

Oklevao je još koji trenutak i izgleda posmatrao šta neko tamo u sobi radi.

A zatim je Kros čuo glas koji je odjeknuo kao prolećna grmljavina.

— Ako si mislio da ćeš se dokopati novca, onda si se **grdno** prevario, ti, kopile!

XXX

Džordž Vonder i Bil Braun su oprezno pratili ženu. Znali su sigurno da je to Suzana Pej. Jahala je gore prema brdima.

— Šta ta žena sada u noći traži tamo gore u divljini? — mrmljao je Braun. — Nije mi jasno.

— Možda će se sastati sa svojim ljubavnikom — odvrati Vonder i isceri se.

— On se zove Dino Kabelo, zar ne...? — mumlao je Bil Braun. I tu...

— Taj momak je već mrtav čovek, amigo.

— Znači, žalost za njim nije bila duga — zaključio Džordž Vonder ironično.

Jahali su već čitav sat i brda su sada bila već bliže. Jedno su obojica приметili, mada to nisu rekli jedan drugom. Žena je uvek pravila veliki krug kad se pojavi neko krdo goveda i s njim kauboji. Izgleda da Suzana Pej nije želela da je **niko** primeti.

— Sigurno sastanak zaljubljenih — promrmlja Braun posle izvesnog vremena. — I nas dvojica zbog toga žuljamo naše zadnjice.

Već su bili stigli u brda. Sada je bilo teško da prate ženu. Pogotovu što su morali da se čuvaju da ih ona ne primeti.

A onda je vlasnica hacijende odjednom nestala. Kao da je u zemlju propala. Ovde je predeo bio nepregledan. Mnoge staze vodile su na razne strane između stena.

Jednom od njih je moralo krenuti Suzana Pej. Ali kojom? Tragova nije bilo nigde! A uz sve nevolje mesec još nije promolio svoju žutu glavu da bar malo pomogne dvojici momaka koji su dosad tako pažljivo pratili kretanje tajanstvene žene.

— Do đavola! — frknu Vonder i zaustavi konja. — Šta sada da radimo? Kros će nas progutati ako se vratimo i javimo mu da smo izgubili iz vida ženu i da je negde nestala.

Tražili su dosta dugo sve dok nisu otkrili polomljene grane jednog žbuna koji je skrivao prilaz u neki stenoviti prolaz.

— Evo, tamo gore je otišla — reče Braun.

Pogledali su jedan drugog i klimnuli glavom. Bilo im je jasno da neće moći da se sakriju ako se Suzana Pej tuda bude vraćala.

— Idemo! — reče Džordž Vonder. — Nemamo šta više da čekamo. Ako nađemo na nju moramo se pomiriti s tim da će nas videti. Ali, drukčije se ne može. Uostalom, tako je naredio maršal.

Prolaz između stena vijugao je kao zmija i bio je strm. Izgledalo je kao da nema kraja. Uz to je ovde bilo mračno kao u rogu i konji su se s naporom kretali napred.

Međutim, odjednom kao da je svanulo. Ispred njih se našla zaravan obasjan mesečinom. Ubrzo su primetili i kolibu, ali u njoj nije bilo svetlosti.

Braun se isceri.

— Unutra je mrak — reče on.

— Zaljubljenima nije potrebna lampa, amigo — odvrati Vonder. — Njima je dovoljna i mesečina.

Sjahaći su, vezali konje i oprezno prišli kolibi. Na svakom koraku su zastajali i osluškivali. Ništa se nije čulo.

Džordž Vonder polako gurnu vrata kolibe.

Provirili su oprezno unutra.

Ništa. U prostoriji nije bilo nikoga.

XXXI

Maršal Kros je prišao još bliže vratima. Čuo je ceo razgovor. Od širokih ramena džina nije mogao da vidi čoveka u sobi, ali Krosu je odmah bilo jasno da je to Šejn. Sada je saznao i to zašto je on uskočio kroz prozor i šta je tražio u sobi Suzane Pej.

Kada je Šejnov revolver pao na zemlju i Masters mu obećao vešala rano ujutru, Tim Kros napravi još jedan korak.

Ern Masters oseti tvrdo, hladno gvožđe koje se zabilo u njegova rebra. Pretrnuo je.

— Do đavola! — huknu on.

Ispustio je revolver iz ruke. Bio je ubeđen da Šejn nije došao sam. Taj nitkov koji je naslonio cev revólvera na njegova rebra sigurno pripada istoj bandi kao i Šejn.

— Upalite svetlo, Šejne! — naredi maršal. — Hoću nešto da pogledam.

Zapadnjak je video kako je ispao revolver iz Mastersove ruke. Čoveka koji je stajao iza Mastersa nije mogao da vidi, jer ga je džin zaklonio. A osim toga, na vratima je bilo mračno.

Ern Masters je bio ljut.

Zapadnjak nije znao šta je to sada! Ko mu je tako iznenada priskočio u pomoć? I on je bio zbunjen.

Šejn je gledao revolver koji je pre nekoliko trenutaka bacio na zemlju. Za trenutak je pomislio da ga ponovo uzme. Ali, rizik je bio veliki.

Bez ijedne reči Šejn je otišao do lampe i izvadio šibicu.

Prostorija je uskoro bila osvetljena. Tek tada je Zapadnjak mogao da vidi visokog, mršavog čoveka iza Mastersa.

Kros gurnu Mastersa još malo napred i zatvori vrata za sobom. Nije želeo da doživi neko neprijatno iznenađenje, jer ko zna da li je još neko krenuo za džinom.

Tek sada je Šejn primetio metalnu zvezdu na grudima mršavog čoveka.

Kros je primetio da Šejn posmatra zvezdu i osmehnuo se.

— Ja sam savezni maršal Kros, mister — predstavi se on.
— A kako sam saznao iz vašeg razgovora vi ste Šejn.

Zapadnjak potvrdno klimnu glavom.

— Sto mu gromova! — frknu Masters. — Ako ste maršal, zašto meni pretite vašim topom umesto da uhapsite ovog ubicu?

— Ko kaže da ja to neću učiniti? — promrmlja Kros. — Ali, najpre stanite jedan pored drugog da vas bolje vidim obojicu.

Masters opsova i stade pored Zapadnjaka.

— Kakvi su to papiri koje vi tražite, Šejne? — upita Kros.

Izgleda da je maršal čuo razgovor i zainteresovao se šta to Šejn želi da sazna. U Zapadnjakovoj ruci nalazili su se aduti. On se potrudio da njegove reči zvuče mirno i trezveno.

— Ovde se sprema nešto što liči na pobunu protiv države, maršale — počeo Šejn. — Postoje kopije pisama koje sam ja jednom već video i koje to dokazuju. Međutim, onda meni nije bilo moguće da ih dobro razgledam, jer je neko naišao!

— Znam šta se dogodilo — prekide ga Kros. — Razoružali su vas. Zatim ste osuđeni na smrt zbog ubistva. Čuo sam malo pre kako ste rekli Mastersu da niste nikog ubili. Da li je to tačno?

— Kunem se da je tačno! — potvrdi Šejn.

Kros se osmehnu pakosno.

— Zna li šta dobijaju ljudi koji se lažno kunu kao što to vi činite, mister? — upita on i namršti se.

Zapadnjaka su ove reči pogodile kao da ga je neko udario maljem posred glave. A šta je mogao i očekivati od jednog zvezdonosca!

— Dobro! Potražimo te sumnjive papire — predloži Kros. — Da li ste vi sigurni da oni postoje i da se nalaze u ovoj prostoriji?

Zapadnjak sleže ramenima.

— U svakom slučaju bili su ovde — odvrati on. — Otad je prošlo dosta vremena. Možda je mis Pej te hartije sakrila na nekom drugom mestu.

— A zašto bi? — upita maršal. — Osim vas niko nije znao za to. A vi niste više bili opasni. Da li sam u pravu, mister? Šejn je ćutao. A šta je i mogao da odgovori?

Kros privuče jednu stolicu i sede.

— Onda napred! — naredi on. — Tražite papire!

— Nećete valjda verovati ovom kućkinom sinu, maršale!
— ciknu Masters.

Kros ga odmeri ledenim pogledom.

— Prepustite meni da ja odredim šta verujem, a šta ne — reče on grubo.

Zapadnjak pomeri ormar u uglu sobe. Bio je pun papira.

Ali, ono što je tražio nije bilo tamo. Kopije su se odnosile na hacijendu. Ugovori o kupovini i prodaji, potvrde i slično. Okrenuo se prema Krosu i slegao ramenima.

— Traži dalje! — naredi maršal. — Meni se ne žuri.

Masters je stajao celo vreme raširenih nogu i pakosno se cerekao. Ako je zvezdonosac dozvolio da ga Šejn nasamari, onda je to njegova stvar.

Zapadnjak pogleda iza dve slike na zidu. Ništa!

Osećao se priteran u tesnac odakle nema izlaza. Kao divljač opkoljena lovcima. Njegova jedina šansa bilo je to da maršalu pokaže dokaze.

— Koliko dugo ćete gledati ovaj cirkus, maršale? — upita Masters pakosno.

— Loše vam se piše, Šejne, zar ne? — upita Kros i ustade. — Nema više nikakvog smisla da tražite.

Kros je bio ljut. Šejnove reči su probudile u njemu nadu da će se potvrditi njegova sumnja u vlasnicu hacijende.

— Dosta je sada — reče Kros posle izvesne pauze. Izvadio je lisice. — Vi ste uhapšeni! Pružite ruke ovamo.

Masters se zadovoljno cerio,

— Zašto mu odmah ne presudimo, maršale? — upita on pakosno.

Zapadnjak se okrenuo od ormara i gledao maršala. Više nije bilo nade!

Ali, tada njegov pogled pade na geografsku kartu koja je visila na zidu iza pisaćeg stola. Nije uopšte obratio pažnju na to što je Kros naredio.

Samo dva koraka su mu bila potrebna da stigne tamo. Uhvatio je uže kojim se karta savijala u kotur. Na njoj su bili južni delovi Sjedinjenih Država i severne provincije Meksika.

Sva trojica su iznenađeno gledali u trezor u zidu koji je dosad pokrivala karta.

XXXII

— Nema nikoga — reče Džordž Vonder. — Razumeš li me, Bile?

Iza kolibe je zarzao neki konj.

Bil Braun se uputio tamo. Ubrzo se vratio.

— Dve rage — promrmlja on. — Jedna je još vlažna od znoja.

— To je onaj konj koga je jahala mis Pej — zaključio Vonder. — Ali, gde se izgubila? Ona i čovek koji, po svemu sudeći, stanuje ovde u kolibi. Jesi li video zalihe hrane i boce brendija, a i ostale stvari? Taj čovek živi ovde, to je jasno.

Gledali su jedan drugog.

— Da ostavimo konje ovde i da potražimo njih dvoje — predloži Vonder. — Daleko ne mogu biti. Polako dobijam želju da otkrijem slatku tajnu mis Pej.

Ovde gore izvan klanca bila je mesečina i moglo se videti skoro kao po danu. Iza zaravni gde se nalazila koliba, skriven od pogleda žbunjem i drvećem, nalazio se usek u stenama koji je vodio uzbrdo. Ali, samo kratko. Posle njega dvojica zvezdo-

nosaca naišli su na sličan klanac. Dalje gore videlo se žbunje. Odavde odozdo delovalo je kao da je jako gusto i neprolazno.

— Šta bi oni mogli da traže tamo? — upita Bil Braun i zavrte glavom.

Ali, bilo je sigurno da su ovde prošli. Primetili su to po tragovima koji su se jasno videli u pesku na mesečini.

Dvojica maršala krenuli su dalje. U međuvremenu su često zastajali i osluškivali. Računali su na to da će se možda mis Pej i tajanstveni čovek koga ona noću tajno posećuje možda uskoro vratiti i da će ih primetiti.

Kada su stigli na drugu stranu žbunja, oglašio se Džordž Vonder.

— Polako mi ovo postaje sumnjivo, Bile — reče on tiho. — To da se jedna mlada žena, koja treba da pazi na svoj ugled, noću smuca ovde po brdima da bi se sastala sa nekim čovekom za koga niko ne sme da sazna mogu i da razumem. Ali, šta ih onda tera da se penju ovamo gore u divljinu umesto da svoju strast zadovolje dole u kolibi? Ja mislim...

Prestao je da govori.

— Sto mu gromova! — šapnu Bil Braun. — Čuo sam pucnje!

— Jeste, Bile — potvrdi Vonder. — To su bili pucnji.

Prasak iz oružja nije se baš dobro čuo, jer se ispred njih nalazio uzvišenje.

Vonder je dao znak rukom Braunu i oni su krenuli dalje. Još uvek su se penjali.

Sada je prestalo žbunje i videle su se samo stene.

— Možda taj momak noću ide u lov! — razmišljao je Braun.

— Ne znam šta bi ovde moglo da se lovi! — odvrati Vonder.

Ipak, izgleda da se ovde nešto dešava što oni nisu mogli da objasne. A zatim Vonder stade.

— Osećaš li miris, Bile?

— Dim — prošaputa Bil Braun. — Negde u blizini gori vatra. To mora biti neka velika vatra, ali ne vidim gde je. Izgleda onamo između blokova stena.

Džordž Vonder udahnu vazduh kroz nos. Njušio je kao kakav pas. Ali, iznenada se trgao.

I Braun je čuo. Koraci! Tamo gore na steni. Bili su sve glasniji. Znači, neko im se približavao.

— Vraćaju se — reče Braun tiho. Okrenuli su se da nađu neko skrovište. Ali, žbunje je bilo daleko iza njih.

Iza stena se pojaviše dva lika. O crtali su se jasno na nebu i...

— Hej, tamo se nalaze dva čoveka — ciknu Meksikanac koji je već bio ugledao Vondera i Brauna pored jedne stene.

— To mogu biti samo tvoji ljudi — reče Suzana Pej bezbrižno.

— Pobogu, nisu! Oni su svi u logoru — ciknu on. Uhvatio je Suzanu za ruku i povukao je za sobom u zaklon.

— Primetili su nas — šapnu Vonder Braunu na uho. —

I. skočili su u zaklon. Možda i nije tako, ali ja ih u svakom slučaju više ne...

Ispred njegovih očiju sevnu vatreni štap. A zatim se čuo i pucanj.

Bil Braun kriknu.

— Ah, moja ruka — stenjao je on. Pao je na zemlju.

Džordž Vonder je reagovao brzo. Bacio se na zemlju i na njegovu sreću sledeća kugla zviznu iznad njegove glave. Da se nije tako brzo bacio na tlo kugla bi se sigurno zabila u njegove grudi.

Vonder je sada već držao revolver u ruci. Mada nije baš tačno mogao da vidi gde se dva lika nalaze u zaklonu, opalio je dva metka brzo jedan za drugim, a zatim se nagnuo iznad Bila.

— Šta je sa tvojom rukom, Bile? — upita on tiho.

— Čini mi se kao da me granata pogodila — jauknu Bil i opsova.

Džordž Vonder opipa ranu. Strašno! Pokidano meso, komadi kosti i krv! Svuda krv. Bilo mu je jasno da nešto mora odmah preduzeti, jer će Bil iskrvariti na njegovim rukama.

Vonder skide svoju maramu sa vrata i veza Bilovu ruku iznad rane da bi zaustavio krvarenje. Uzeo je jednu granu koja se našla pored njega i okrenuo je između čvorova na marami nekoliko puta.

Bil Braun nije rekao nijednu reč. Kada se Vonder nagnuo iznad njega primetio je da se Braun onesvestio. Od gubitka krvi ili od šoka, to je bilo teško reći. Ali, nešto je Vonderu tog trenutka bilo jasno. Ako se ne desi neko čudo nijedan od njih dvojice neće odneti živu glavu iz ovih prokletih brda.

XXXIII

— Izgleda da ste ipak nešto pronašli — reče maršal Kros i pogleda u trezor. Zatim se okrenuo prema Mastersu. — Da li znate gde je ključ od ove stvarčice, mister?

Džin je bio iznenađen. Bez reči je odmahnuo glavom.

— Žao mi je — reče on. — Ali, ja dosad stvarno nisam znao da postoji ovaj trezor, ser.

Kros ga pogleda oštro. Učinilo mu se da ovaj čovek stvarno govori istinu.

— Hteo bih da pogledam šta se tamo nalazi — reče Kros.

— Da niste prethodno primetili neki ključ, Šejne?

— Na žalost, nisam, maršale.

Kada Kros nešto naumi da uradi, onda on navali kao bik na crvenu maramu.

— Do đavola! — riknu on. — Onda ću ja po službenoj dužnosti otvoriti! Sklonite se u stranu da vas ne povredim.

Podigao je uvis svoj teški „kolt” i nanišanio u bravu. Nije to bio neki veliki trezor za novac kakvih ima u bankama. Tako je potreban dinamit da se otvore, a ovde je svakako moglo da se upse i kuglama iz pištolja.

Tim Kros steže usne i opali metak. Kugla je napravila duboku brazdu u gvožđu trezora i odbila se natrag.

Šejn i Masters se sagoše ispod pisaćeg stola. Kros je sta-

jao uspravno kao stoletni bor. To što je zrno zviznulo kroz prostoriju nije ga uopšte uzbuđivalo.

Prasnuli su pucnji jedan za drugim. Kod petog vrata trezora se otvoriše kao da ih je iznutra gurnula neka čarobna ruka.

— Ova pucnjava će svakako probuditi ljude u spavaonicama — huknu Kros. — Idite onamo i držite ih dalje od mene, inače će vas đavo odneti, Masterse!

Masters se kolebao šta da uradi. I pored najbolje volje on je znao da nije dorastao jednoj ovako nezgodnoj situaciji u kojoj se našao. Uostalom, Kros je bio savezni maršal. Niko mu nije rekao šta da radi ako jedan takav zvezdonosac želi da pretraži trezor u sobi mis Pej.

— Da đavola, odlazite! — viknu Kros. — Šta još čekate!

Masters sleže ramenima i neodlučno pođe prema vratima.

— E, a sada se pomolite bogu, mister Šejne, da nešto nađemo — reče Kros i osmehnu se kiselo. — Jer, ako ne bude ništa, zaglibili smo se u blato do guše. I vi i ja.

Šejn je prišao brzo trezoru. Kros ga odgurnu u stranu i pruži ruku u trezor. Prvo što je uzeo bili su neki povezani papiri. Kros priđe lampi.

Napolju su se čuli glasovi. Kauboji i meksikanski vakerosi su se približavali zgradi.

Zapadnjak zabrinuto pogleda kroz prozor. Ljudi su koračali brzo.

Kros je listao papire. Odjednom se osmehnuo.

— Hej, ovde je! — viknu on veselo. — Zna li šta ja sada držim u rukama? — upita on i pogleda Zapadnjaka. — Jedan spisak, mister. Proketo dugačka lista važnih ličnosti. Ako svi oni učestvuju u toj đavolskoj igri mis Pej, u šta ja ne mogu da verujem...

Sa vrata se prolomio snažni Mastersov glas.

— Dosta je! Ne možemo da trpimo da vi...

Kros se okrenuo munjevito. Kao zmija kojoj su stali na rep.

— Vi zaboravljate to da sam ja savezni maršal, mister Masterse! — frknu on.

Masters se isceri.

— A, ko može potvrditi da je to tačno, mister? — upita on. — Jednu takvu metalnu zvezdu može svako da stavi sebi na grudi. Uostalom, koji se zvezdonosac šunja kao neki lopov po tuđim kućama, štiti jednog ubicu i sa „koltom“ u ruci uzima stvari iz trezora?

— Uzmite vaše oružje sa poda, mister Šejne! — naredi Kros. — I, podignite ruku uvis. Uzimam vas za svog pomoćnika.

Zapadnjak nije čekao da mu se kaže dvaput. Sagnuo se brzo i uzeo „kolt“ sa poda.

Masters besno steže pesnice.

— Vi se nalazite u klopki, nitkovi! — viknu on. — Tamo napolju čeka više od dvadeset momaka sa oružjem u rukama. Zar hoćete da se upustite u borbu s nama, vi, prokleti banditi?

Maršal Kros uopšte nije obraćao pažnju na to što priča

Masters. On se bio sasvim posvetio trezoru. Preko ramena je doviknuo Zapadnjaku.

— Čuvajte mi leđa, mister Šejne! Ako bude potrebno vi slobodno pucajte. Ja vas ovlašćujem da to možete učiniti.

— Vrlo rado ću to uraditi ako bude potrebno — reče Zapadnjak i isceri se. — A prvi na mom nišanu biće moj prijatelj Masters. Njega ću prvog upucati.

Šejn priđe Mastersu i zabi mu cev „kolta“ u stomak.

— Dođi ovamo u ovu lepu sobu, amigo! — naredi Zapadnjak. — A dalje ćemo videti šta ćemo uraditi. Srećan si što ti tvoji momci tamo napolju ne prave nikakve gluposti, inače bi ti već sada bio na putu za pakao. I ne zaboravi ko sam ja! Onaj koji se ne šali i ispunjava ono što je obećao. Dakle, čuvaj dobro svoju kožu, trebaće ti.

XXXIV

Prošlo je dva-tri minuta, a ništa se nije dogodilo.

Džordž Vonder je primetio da se Bil Braun probudio iz nesvesti.

— Ostavi me i beži! — šaputao je Bil Braun. — Nema nikakvog smisla da i ti nastradaš.

— Ne misliš valjda stvarno tako! — frknu tiho Vonder.

Tog trenutka njihov razgovor je prekinut. Okrenuli su svoje poglede gore gde je nešto sevnulo na mesečini. Tamo desno od njih. Odmah zatim odjeknuše dva pucnja jedan za drugim.

Verovatno bi to bio kraj života na ovom svetu za dvojicu zvezdonosaca da Vonder nije reagovao munjevito. On je snažno odgurnuo Bila nogom bez obzira što je Bil bio teško ranjen.

Bil se prevrnuo i pao u udubljenje koje se nalazilo pored njih.

Vonder skoči preko njega i zaustavi se na stenovitom tlu. Ogrebao se i bolelo ga je, ali najvažnije je bilo da su spasli glavu!

— Otpuzi kroz ovo udubljenje i pokušaj da tog nitkova pogodiš sa strane — prošaputa Bil. — Ali, budi jako oprezan. Taj lupež ne puca iz običnog revolvera. To je pravi top. Samo kad bi mogao da vidiš moju ruku!

Vonder se izvesno kratko vreme kolebao, ali zatim je krenuo. Ako ostanu da leže ovde taj nitkov će ih sigurno srediti.

Uskoro je Džordž Vonder počeo da puzi kroz udubljenje. Išlo je teško ali je ipak uspeo da stigne do dve stene koje su mogle dobro da mu posluže kao zaklon.

A, tada je na drugoj strani udubljenja primetio senku svog protivnika koji se kretao nečujno kao Indijanac.

Vonder se isceri. Podigao je revolver i nanišanio. Njegov prst na obaraču se polako krivio.

Međutim, ne lezi vraže! Tog trenutka neki tamni oblak prekri okruglu mesečevu glavu i više se ništa nije videlo.

Džordž Vonder opsova tiho. Spustio je revolver i pogledao u nebo.

Bio je to neki mali, gust oblak i uskoro će mesečina ponovo obasjati predeo.

Tako je i bilo. Kada se pojavio mesec unaokolo je moglo da se vidi skoro kao da je dan.

Međutim, na mestu gde je ranije stajao nitkov sada nije bilo nikoga.

Vonder steže zube. Bio je ljut na samog sebe. Trebalo je da puca ranije.

A sada, novo iznenađenje! Kao da su se odozgo čuli muški glasovi! Bilo je teško da se raspoznaju, jer su bili još daleko, ali nema sumnje. Približavala se neka grupa ljudi.

Džordž Vonder se uplaši. Šta onda ako taj lupež nije sam sa ženom ovde? A, đavolski opasno je izgledalo da je baš tako!

Iznenada se kroz predeo pruži vatreni štap. Odjek pucnja ponovio se više puta, odbijajući se od stena i bregova unaokolo.

Znači, Meksikanac je tačno video gde se nalaze dvojica Amerikanaca, jer kugla je đavolski precizno odsela u udubljenju gde je ostao Bil. Taj nitkov kao da je znao svaki kvadratni metar tog plitkog useka. Izgleda da će uskoro stići dole.

Otkako je Vonder nestao, Bil Braun je ležao bespomoćan na zemlji. Bio je iscrpljen zbog gubitka krvi i nije se mnogo trudio da se pomeri sa mesta gde je ležao. Čak ni posle pucnjeva koji su se prolomili kroz brdoviti predeo.

Bil je oduvek sebe smatrao snažnim čovekom i prosto nije mogao da veruje da će ga ovako odjednom uhvatiti slabost. Opipao je svoju povređenu ruku i uplašio se. Doktor mu je bio hitno potreban, inače može ostati bez ruke.

Nešto se u njemu bunilo. Nije nikako hteo da se preda sudbini tako lako. I, nije želeo da završi tako bedno ovde u brdima kao kakva skitnica. U glavi mu se stalno vrtela ta misao: Zašto je taj nitkov pucao na njih? To je čovek koji vodi ljubav sa Suzanom Pej. Znači, njen čovek. Šta su njih dvoje hteli da sakriju kad su se odlučili da ubiju njega i Vondera?

Bil Braun izvuče revolver iz futrole. Bilo mu je teško da ga podigne uvis, ali uspeo je.

Odjednom je čuo šum! Neki komadić se kotrljao odozgo. Baš blizu njega.

Bil je bio siguran da se taj lupež prišunjao da bi ga dokrajčio. A, Džordž se negde izgubio u poteri za tim nitkovom i sigurno ne može da mu pomogne!

E, neće biti tako lako, nitkove, pomisli Braun. Ima još malo snage u ovim mišićima. A ja se nikad nisam tako lako predavao.

Pogledao je preko ivice useka. I, primetio ga je! Znači, tu si, lupežu!

Meksikanac se bio približio na samo nekoliko koraka. Puzio je četvoronoške prema Braunu. Verovatno je mislio da su Vonder i on umakli malo dalje kroz kameniti usek.

Bil je pucao.

Šerif Džek Morton i njegova grupa, koja je krenula u poteru za Šejnom, vratili su se poslednji u Porto Blanku. Grad je skoro bio sasvim u mraku.

Morton je poslao ljude kući. Njima svima bilo je dosta tog uzaludnog jahanja isto kao i njemu.

— Sutra ujutru kad svane pokušaćemo još jednom — reče on. — Taj nitkov valjda nije u zemlju propao.

Šjahao je s konja i uputio se u šerifovu kancelariju.

Unutra je našao svoja dva nova pomoćnika, Prista i Henka.

— Bilo je već krajnje vreme da se vratite, šerife! — reče Prist.

Ispričao je Mortonu šta se dogodilo.

Kada je Morton čuo da se Šejn nalazio u poštanskoj kočiji i da je još jednom uspeo da pobegne, on je opsovao i namrštio se kao zlo vreme.

— I još nešto, mister Mortone — reče Henk. Obavestio ga je o tome da je stigao savezni maršal. — I, da ne zaboravim, maršal Kros je ostavio poruku da vi odjašete sa nekoliko momaka na Estanciju Blanku.

Morton pogleda na zidni sat. Bilo mu je dosta za danas.

— Možda je za to već kasno, šerife — dodade Henk. — Mislim da će se trojica maršala uskoro vratiti u grad. Prošlo je više časova...

Više časova! Te reči probole su Mortona kao mač. On više nije mogao sebi da dozvoli još koju grešku ako želi da zadrži Kramerovu zvezdu.

— Kažete više časova? — huknu Morton. — Mislim da se onda tamo nešto dogodilo, jer maršal bi se već odavno vratio.

Prist i Henk se toga nisu setili.

— Do đavola, šerife, izgleda da ste u pravu! — reče Henk.

Prist klimnu glavom.

— Nabavite mi nekog odmornog konja, a osedlajte i vaše rage! — naredi Morton. — Idemo da dočekamo saveznog maršala. Ako su još uvek na hacijendi onda se nešto dogodilo. Možda je maršalu potrebna naša pomoć.

Ubrzo su izjahali iz grada.

Niko nije obraćao pažnju na njih. Ljudi su bili umorni i većina ih je otišla kući da se odmori. Ostali su u „Plavom salunu“ pokušavali viskijem da povrate snagu. A bili su i ljuti što ništa nisu uradili. Nema šta, dan je izgubljen uzalud.

Masters pogleda ljute Zapadnjake.

— Oдавде nećete izneti živu glavu! — povika on. — Vas dvojica lupeža! A pogotovu ti, kopile! I nemoj misliti da si me uplašio. Ako se meni nešto dogodi onda će vas dvojicu ovi momci tamo napolju tako izmesiti da ćete cvileti da vam prekrate muke i obese vas.

— Jeste li rekli tom idiotu da već jednom prestane da jađikuje, Šejne, — upita Kros. — Ometa me u poslu!

Maršala uopšte nije plašilo to što momci tamo ispred kuće čekaju sa revolverima u rukama. Da li je bio svestan opasnosti ako se ti ljudi odluče da na silu prodru unutra, pitao se Zapadnjak. Ali, nije to hteo da pita Krosa. Nije poznavao maršala, ali taj visoki koščati čovek je izgleda bio sposoban i pun mašte.

— Vi ste već nešto i slutili od onoga šta ovde možete da otkrijete, ser? — upita Zapadnjak oprezno. — Da li sam u pravu?

Kros podiže glavu s papira koji su ležali na stolu.

— Svakako, Šejne — odvrati on. — Ali nisam znao da ću otkriti nešto ovako opasno. Ceo Nju Meksiko sedi na buretu baruta, a niko do pre kratkog vremena pojma nije imao o tome.

Neki čovek grubog lica promoli glavu kroz otvoren prozor. Pogledao je maršala i Šejna.

— Hej, Masterse, šta se ovde dešava? — upita on.

— Dobro je što si se pojavio. Robi! — frknu Masters ljutito. — Ova dvojica su me razoružali i upravo pretražuju trezor mis Pej.

— Vama izgleda nije mnogo stalo do života, Masterse — reče Šejn i namršti se. Naslonio je cev revolvera na vrat predradnika. — Opomenuo sam vas!

— Prokleti banditi! — ciknu Robi.

Šejn se priseti onoga što mu je Doli ispričala. Zagledao je bolje tog nitkova. Obećao je Doli da će s njim izravnati račune. Ali, sada nije bilo pogodno vreme za to.

— Oni će me ubiti, ako vi nešto preduzmete — huknu Masters ljutito.

— Bolje da vam ja saopštim istinu — objasni Zapadnjak. — Ono tamo je savezni šerif koji službeno pregleda trezor mis Pej.

Zapadnjak pogleda oštro Robija. Još uvek nije mogao da odgonetne da li kauboji i vakerosi znaju nešto od planova mis Pej! Ako su upućeni u njene tajne, onda je sigurno da će oni ubiti i njega maršala. U tom slučaju Kros i on ne smeju živi napustiti hacijendu. Jer, u tom slučaju bilo je sigurno da će biti obeženi svi oni koji su hteli da učestvuju u pobuni.

— A, šta da radimo, Masterse? — upita Robi.

On je bio spreman na sve. Videlo se to po njemu.

Masters nabra čelo i odmeri Šejna mračnim pogledom.

— Oni ne mogu ostati ovde večno! — zareža on.

Robi se isceri.

— Dobro, Masterse! — reče on kreštavim glasom. — Razumeo sam.

Izgleda da je to dobitak u vremenu. Bar zasađ.

Međutim, tu se Šejn prevario. Kada je to primetio već je bilo kasno.

Staklo na drugom prozoru odjednom se razbilo u paramparčad. Cevi pušaka promoliše se kroz prozor.

Robi je držao revolver u ruci.

— Dole oružje, ti kopile! — riknu on. — Ili, ćemo vas mi razneti, ako ne poslušate!

Istog trenutka s treskom se otvoriše vrata prostorije. I tamo su stajali ljudi sa oružjem u rukama spremni da svakog trenutka pritisnu obarače.

Šejn i Kros našli su se u gadnom sosu. Pogotovu zato što neki od momaka nisu mnogo marili za sudbinu Erna Mastersa.

XXXVII

Od trzaja prilikom ispaljivanja metka revolver je poskočio uvis. Bil Braun jauknu od bola. Nije bio sasvim siguran da li je pogodio. Ali, čovek je ležao na zemlji i nije se micao.

Džordž Vonder je video kad je sevnula vatra iz cevi i čuo pucanj. Ne obazirući se na to da može biti upucan, uspravio se i potrčao prema mestu gde je ostavio Bila Brauna. Bio je besan kao razjareni grizli. Jer, mislio je da je taj nitkov upucao Bila.

Vonder je zapeo za telo čoveka koji je ležao na zemlji i umalo nije pao.

— Mislim da sam ga pogodio — čuo je glas Bila Brauna.

Vonder se nije obazirao na mrtvog čoveka. Potrčao je još nekoliko koraka kroz udubljenje.

Bil je ležao na leđima i stenjao.

— Da li je mrtav, Džordže? — upita on.

— Mislim da jeste — odvrati Vonder. — Nemamo vremena, moramo da se izgubimo odavde. Ti nitkovi su već blizu. Sada silaze niz stene.

Bil Braun ga pogleda umorno.

— Ne mogu, Džordže — reče on. — Mislim da ću umreti.

— Glupost! — frknu Vonder ljutito. — Čovek koji je ubio jednog nitkova, može da napravi nekoliko koraka do mesta gde se nalaze konji.

Stavio je ruku ispod Bilovog zdravog ramena i podigao ga.

— Idemo, Bile! — reče Vonder i namršti se. — Korak po korak, ako drukčije ne ide. Ali, misli samo na to da moramo umaći, staro momče. Ismejaće nas ako ne uspemo da se izvučemo iz jedne tako jasne pozicije.

Vonder ga je prosto nosio dok je Bil, oslanjajući se na svog druga, pokušavao da mu olakša teret. Hitali su prema žbunju.

Iza njih su se sada glasovi već sasvim jasno čuli. Izgleda da je to bila čitava horda bandita. Čuo se i piskavi ženski glas koji kao da je nadjačao sve ostale. Izgleda da je ta žena izdavala naređenja. To je sigurno mis Pej, pomisli Vonder! Tu mu zaista nešto nije bilo jasno.

— Ne mogu dalje, Džordže — stenjao je Bil Braun. — Ostavi me. Ja ću sačekati ovde i budi siguran da ću upucati bar nekoliko njih. Ti hvataj maglu i spasavaj glavu!

Vonder nije odgovorio. Napregao je sve svoje snage i vukao za sobom svog drugara koji se obesio o njegov vrat. Grane su ih šibale po licu.

Zatim su stigli do strmog obronka. Niz Vonderovo lice mnoj je tekao potocima.

On je pogledao u dubinu. Namrštio se. Ne, verovatno neće uspeti da Brauna prebaci tamo preko u kolibu.

Vonder je oslušnuo iza sebe.

Nije se čulo ništa. Mrtav čovek, pomisli on! To je bila njihova šansa. Ti nitkovi su se sigurno bili okupili oko njega i čudili se šta se to moglo dogoditi.

Vonder spusti Bilija na zemlju.

— Ostani ovde — reče on. — Dovešću konje.

— Sigurno neću pobeći odavde — pokušao je da se našali Bil Braun.

Njemu je ponestalo snage. Samo još to probadanje u rani na ruci pomoglo mu je da se ne onesvesti...

Suzana Pej je čučala na zemlji. U naručju je držala glavu Meksikanca. Gledala je bledo, voštano lice sa krvavom ranom na slepoočnici.

Bandolerosi su stajali unaokolo. Niko se nije usudio da kaže nijednu reč.

— Bila su dvojica — ciknu Suzana. — Jedan od njih je verovatno pogođen. Gonite ih i ubijte ih kao prerijske pse! Oni nam ne smeju umaći.

Meksikanci potrčaše odmah. Slično kao lovački psi koji su nanjušili trag divljači. Suzana Pej ih otprati pogledom...

Bil Braun se trže. Izgleda da je zadremao. U početku nije mogao da odredi gde se nalazi i šta se dogodilo.

— Budi se, amigo! — reče Vonder i prodrma ga. — Uspećemo. Ja sam ti to obećao.

Bio je to đavolski težak napor da se Bil Braun podigne u sedlo. Vonder se smeškao kao da je to neki pijanac koga treba staviti preko konja.

— Nemoj se ljutiti, Bile — reče Vonder — ali, ja ću morati da te vežem.

I sam Vonder bio je na izmaku snaga.

Tek što je smestio Bila u sedlo, on se već nagnuo na drugu stranu i skoro zamalo nije pao s konja.

Ne! Znači, ovako ne ide. Bil se klatio na rafi i tako svakako neće moći da prođe kroz usek među stenama. A to nije bila jedina nevolja!

Ti nitkovi će sigurno krenuti u poteru za njima! Čudio se što se već nisu pojavili.

— Vidiš i sam da tako ne ide, Bile! — reče Vonder. — Meni je žao, ali moraću da te stavim popreko preko sedla i da te vežem. Drugog izbora nemamo.

Ranjeni čovek nije odgovorio ništa. Dozvolio je da njegov drugar uradi ono što je nameravao. Uostalom, nije više imao snage da se bori protiv bilo čega na ovom svetu. Zato nije ništa ni rekao.

Vonder je prvi put pomislio na to da li ipak nije bilo bolje da je digao ruke od svega! Jer, možda je sve uzaludno. Kada se najzad posle mnogo napora vinuo u sedlo i uhvatio uzdu drugog konja, učinilo mu se da je čuo krckanje grančica u žbunju. Znači, oni već dolaze!

Vonder je poterao konja niz obronak. Za sobom je vodio i

drugog konja na kome se nalazio Bil Braun, vezan popreko kao kakva vreća.

A onda je došao novi protivnik. Ta prokleta mesečina! Ako sada naiđu ti banditi, oni će pred sobom imati njega i Bila kao na tacni. Mogu jednostavno upitati kako da ih upucaju.

Vonder je terao konja dosta brzo. Bez obzira na to što je peščano tlo popuštalo pri svakom koraku!

— Trebalo je da pustim dva konja iza kolibe! — vajkao se Vonder. Sada je stenoviti prolaz već skoro bio za njima.

— Ipak ćemo uspeti! — viknu Džordž Vonder.

Međutim, đavo izgleda nikad ne miruje.

Tog trenutka prasnuse pucnji s druge strane...

XXXVIII

Savezni maršal Kros skoči kao oparen i opsova. Gledao je u opasne cevi i namrštena lica momaka.

— Pa zar vi još niste shvatili? Ja sam savezni maršal Tim Kros! — frknu on i pokaza rukom svoju zvezdu. — Ko bude pucao u mene ili u Šejna, tome ne gine uže oko vrata. Budite sigurni u to!

Da li zbog toga kako je gledao u te momke, ili zbog same ličnosti maršala Krosa koji je umeo da smiri uzavrelu krv u njima, tek odjednom je nastala tišina. Kao da se vreme zaustavilo.

I, za trenutak je izgledalo da će se sve dobro završiti.

Međutim, bilo je njih nekoliko koji su znali za tu paprenu čorbu koja se ovde kuva!

Robi je izgleda bio jedan od tih kauboja kojima je Suzana poverila tajnu šta se sprema.

Mnogi su dugo bili napolju na pašnjacima. Jedino su Tingej i Saliven uvek bili na hacijendi. Možda i oni nisu znali o čemu se radi, ali sigurno su primetili da se tu sprema nešto. U najvećoj tajnosti! A, možda su i znali?

Kad su videli gomilu papira ispred maršala, svim tim pučarošima je bilo jasno da se radi o nekoj neobično važnoj stvari kad je jedan savezni maršal odlučio da pištoljem otvori bravu trezora.

Tingej je stajao na vratima s „koltom” u ruci. Namršten i spreman da svakog trenutka pritisne obarač svog topa.

Saliven je bio napolju kod drugog prozora. U njegovim rukama nalazila se „vinčesterka”.

— Hej, Salivene, šta da radimo! — doviknu Tingej.

— Polako! — povika Saliven gromkim glasom. — Pretpostavljamo da s pravom nosi zvezdu na grudima, a uostalom, mi i ne moramo biti baš toliko sigurni da je on savezni maršal. Međutim, jedno se ne može poreći. Njih dvojica su grubo narušili kućni mir! Zato, papiri se moraju vratiti na mesto gde su stajali u trezoru. A šta će se posle toga preduzeti, o tome neka odluči mis Pej. Mislim da sam govorio razumno!

— Napred! — grmnu Robi sa drugog prozora. — Čuli ste šta treba da radite, momci. Vraćajte sve te stvari u trezor i gubite se odavde!

— Meni se čini da su neki dobro obavješteni o tome šta se ovde dešava, mister Šejne! — reče Kros i osmehnu se kiselo.

Zapadnjak je odmah otkrio trojicu momaka u gomili koji bi mogli biti opasni! To nije bilo teško, odmah su se pokazali. Kao trule jabuke u korpi.

— Dajem vam tačno dva minuta za razmišljanje! — grmnu Tingej. — A zatim će prasnuti pucnji!

— Najzad da čujem nešto pametno! — ciknu Robi pakosno. Izvadio je sat iz svog džepa.

— Bojim se da je postalo jako ozbiljno, ser — šapnu Zapadnjak maršalu na uho.

Izgleda da Krosa to uopšte nije uzbudilo.

— Prošao je minut na mom satu — ciknu Tingej.

— Da li vi želite da ispadnete iz igre, mister Šejne? — upita maršal Kros. — Prihvatiću vašu odluku s razumevanjem. Samo vi kažite.

— Nemam nameru da se isključim iz ove odlučne igre, ser! — reče Zapadnjak. — Nikad dosad nisam napustio neku fijestu dok se tako vatreno igralo.

Zapadnjak je razmišljao. On i maršal su na nišanu. A oni su skoro u mraku.

— Samo još pet sekundi! — ciknu Robi.

— Znači tako — promrmlja maršal. Neočekivano je odjednom gurnuo lampu sa stola.

XXXIX

Još samo četiri ili pet jardi i oni će uspeti. Ivica zaravni nalazi se na dohvat ruke. Ako tamo stignu više im ne preći nikakva opasnost, jer tu ima mnogo zaklona. Međutim, kuršumi su zviždali kao da ih sam đavo šalje s druge strane.

Džordž Vonder opsova. Zar sada u poslednjem trenutku!

Olovo je kao neki oštar, vreli brijač zaparalo njegovu jaknu i raseklo kožu na njegovoj levoj ruci.

Vonder kliznu niz leđa oznojenog konja.

Olovo je i dalje zviždalo oko Vonderovih ušiju, ali on je uspeo da odreši uže kojim je bio vezan njegov drugar na drugom konju.

Bil Braun se nasloni na njegove ruke i skliznu na zemlju. Jauknuo je.

Konj na kome je Bil jahao je završtao, propeo se i pao na zemlju. Bio je smrtno ranjen.

Džordž Vonder je opsovao. Međutim, nije imao nameru da se preda.

Uhvatio je Bila Brauna ispod ruke i vukao ga za sobom.

Razdaljina između dva obronka bila je prilično velika i mesečina je tu bila prilično bleđa za onoga ko nišani. Inače, oni bi obojica već odavno krenuli na put bez povratka.

Sekunde su bile velike kao planina. Vonder je bio na izmaku snaga. Ipak, uspeo je da stigne do spasonosne ivice zaravni. I, na kraju mu je jedan metak odneo šešir sa glave, ali ga nije povredio.

Meksikanci su krenuli napred kroz usek.

Vonder spusti ranjenog Bila na zemlju. Počeo je da puca na gonioca.

Izgleda da ih je time zbunio. Zaustavio ih je. Bar trenutno.

Braunov konj je bio mrtav. Njegov skoro na izmaku snaga. I, odlučio je da pokuša nešto.

Vinuo se u sedlo i poterao svog umornog konja.

Ubrzo posle toga vratio se natrag. Vodio je konje koji su se nalazili iza kolibe.

Pošto je privezao Brauna na sedlu, Vonder je uzjahao. Bilo je to u poslednjem trenutku, jer su se Meksikanci već pojavili iza žbunja i odmah otvorili vatru.

Vonder potera konja. Vodio je na užetu i ragu na kojoj se nalazio Bil.

Meksikanci nisu imali konje.

Ako ima pravde, onda smo spaseni, pomisli Džordž Vonder.

Meksikanci su još uvek pucali iz daljine.

XL

Zapadnjak je primetio munjevit pokret rukom maršala Krosa kada je skinuo lampu sa stola i bacio se u stranu. Baš u pravom trenutku. Jer, ti nitkovi su odmah počeli da pucaju. Dim baruta ispunio je prostoriju.

Šejn je prethodno udario Mastersa u glavu revolverom i time ga onesposobio za dalju borbu. Zatim se otkotrljao u jedan ugao i istovremeno je pucao.

Nije imao mnogo vremena da nišani, ali ciljao je na vrata sobe gde se nalazio taj momak koji se zove Tingej.

Neko kriknu.

Zapadnjak je pretpostavljao da je to Tingej.

Pucalo se sa svih strana i Zapadnjak nije mogao da vidi šta se dogodilo sa maršalom.

Ali, pucnjava je odjednom prestala.

Nije se više čula galama spolja.

Neko je tamo napolju u vrtu nešto dovikivao. Bar tako su čuli oni ovde unutra!

Dim baruta se polako razilazio i sada se u sobi moglo bar nešto raspoznati. Cevi opasnih gvožđurija nisu se više mogla videti na vratima i prozorima.

— Savezni maršale Krose! — doviknu neko spolja.

Pa to je sigurno neki opasan trik, pomisli Zapadnjak.

Možda je i Kros mislio isto tako i nije se ni pomerio.

A, ako je maršalov čovek?

Šejn se uplašio kad je to pomislio. Jer, taj čovek nije bio važan samo njemu, nego i za ceo Nju Meksiko!

— Ovde je šerif Džek Morton, maršale! — odjeknuo je glas. — Ja sam te momke urazumio.

— Da li raspoznajete glas — čuo je Šejn tiho šaputanje pored sebe.

To je bio Kros. Ležao je sklopčan ispod jedne fotelje i iscerio se prema Zapadnjaku. Prvi put da Šejn toga čoveka vidi kako se smeška.

— Već sam pomislio... — promrmlja Zapadnjak.

— Mnogi su pokušali da me pošalju na onaj svet, ali nikom dosad to nije uspelo — reče Kros.

— Meni se čini da bi to mogao biti glas Džeka Mortona, maršale — šapnu Šejn. — Verovatno je došao da me vodi na vešala.

— Čoveče, pa nemojte pričati gluposti! — reče Kros.

A onda se podigao malo više i doviknuo.

— Mi smo ovde, šerife! A kako izgleda tamo napolju?

— Ne brinite! — čuo se glas spolja. — Razoružali smo te momke i moji pomoćnici ih drže na oku tamo pored bazena. Ja dolazim!

— Lepo od njega — gundao je Kros. — Očekivao sam da će se taj momak pojaviti mnogo ranije.

Džek Morton promoli glavu kroz prozor.

— Pogledajte gde ima neka druga lampa, Šejne — reče Kros. — Ne vidim ništa.

— Znači, ne bojite se da ću uhvatiti maglu? — upita Šejn.

— Ne! — reče Kros odlučno. — Niste valjda ludi.

Ern Masters se tek sada probudio iz nesvesti. Uspravio se i počeo se tamo gde ga je pogodio Šejnov revolver.

Zapadnjak je požurio prema vratima. Uskoro se vratio sa lampom. Tek sada je raspoznao da to na podu leži Tingej.

Džek Morton mora da se provukao kroz prozor, jer sada je stajao u sobi i zurio u Zapadnjaka kao da ne veruje svojim očima. Njegova ruka je krenula prema revolveru.

— Ostavite tu pucaljku, Mortone — reče Kros. — Ja sam uzeo Šejna za svog pomoćnika.

— Ali on je... — frknu Morton.

— Uštedite sebi dosetke takve vrste — prekide ga Kros. — Ja sam ga uzeo za svog pomoćnika. Pa rekao sam vam to, čoveče! Postarajte se da ovi papiri što pre stignu do guvernera, šerife. Vi lično ćete mi biti odgovorni za to. Radi se o krupnim političkim poslovima.

Morton sleže ramenima.

— Ali, ser, da li je vama poznato da je on zbog ubistva...

— Do đavola! — prekide ga maršal Kros. — Ne volim da ponavljam ono što sam jednom već rekao, mister Morton. Slučaj Šejn preuzimam ja na sebe. On će svakog trenutka biti na raspolaganju sudskim vlastima. Trenutno mi je potreban i koristan.

— Stojim vam na raspolaganju, ser — reče Šejn. — Ali, molim vas da tamo napolju još nešto sredim.

Kros potvrdno klimnu glavom.

Zapadnjak skoči kroz polomljeni prozor. Uputio se prema bazenu gde su dvojica pomoćnika šerifa sa revolverima u ruci, Henk i Prist motrili na kauboje.

— Budite mirni, amigos! — opomenu ih Šejn. — Mister Kros zna da sam ja ovde. Hej, Robi, samo nekoliko reči. Imam pozdrave od jedne vaše prijateljice!

Robi je skočio. Gledao je u Zapadnjaka.

— To je Doli, drugar — podseti ga Šejn. — Možda se sećas onih masnica ispod očiju koje su napravile tvoje pesnice?

— Drolja! — viknu Robi.

Zapadnjakova pesnica je munjevito odsela na njegovoj bradi.

Međutim, Robi nije posrnuo. Čak je pokušao i da uzvрати udarac. Ali, stigla ga je Šejnova snažna levica i tu je bio kraj.

Robi je posrnuo, pao i više nije ni ustao.

XLI

Na Estanciji Blanki je sada vladao mr. Ljudi su otišli da se odmore posle gužve.

— Mister Šejn i ja ćemo sačekati ovde dvojicu maršala — reče Kros odlučno. — Vi pokupite te papire i pošaljite ih što pre, mister Mortone!

Kros, Šejn i Masters sedeli su u salonu Suzane Pej i pijuckali viski. Mastersu još uvek nije bilo jasno šta se to dogodilo. Ali, razumeo je da su tu umešani prsti mis Pej.

— Najteže od svega biće to da se odvoje crne ovce od onih belih među kaubojima — reče Zapadnjak.

Tim Kros se namršti.

— Tačno! — potvrdi on. — Međutim, mi ćemo stati vuku na rep pre nego što uspe da nam umakne. Kad guverner i vlada dobiju te papire oni će odmah preduzeti sve da unište tu bandu. Jer, već šestog septembra je trebalo da izbije pobuna.

Zapadnjaku je bilo jasno da su ti papiri bili dovoljni da bukne vatra na sve strane.

Sedeli su dugo. A onda je kroz noć odjeknuo topot konjskih kopita.

Skočili su.

Bil Braun je visio poprečno na sedlu. Džordž Vonder se klatio u sedlu kao da će svakog trenutka pasti sa konja.

— Je li živ? — upita Kros.

— Ne znam — odvrati Vonder. — Prošlo je dosta vremena otkako ništa ne govori.

Zapadnjak priskoči brzo do ranjenog čoveka.

— Nije mrtav, ser! — doviknu on. — Ali, ja mislim da mu je potreban lekar. I to odmah. Poslaću nekog da dovede doktora.

— Neka, to ću ja uraditi — reče Masters.

Već posle nekoliko minuta jedan jahač je poterao konja. Džordž Vonder je ispričao šta se dogodilo. Kros je koračao tamo-amo.

— Kao da je neko drugi preuzeo mesto Krista Penaresa, zar ne? — upita on.

— Pitanje je da li će mis Pej imati toliko hrabrosti da se ponovo pojavi ovde na Estanciji! — reče Šejn.

— A zašto i ne bi? — upita Kros. — Tamo gore u brdima nju niko nije video. A ona ne zna šta se ovde na hacijendi dogodilo.

— Ako je tako, onda će ona uskoro biti ovde — reče Šejn.

Kao da je u bob gledao. Napolju se čuo topot kopita i na konju je bila žena.

Suzana Pej je ušla u salon. Ugledala je zvezdu na grudima maršala Krosa. Namrštila se.

— Vi ste uhapšeni, mis Pej — reče Kros mirno. — Mislim da nije potrebno da vam objašnjavam zašto. Otvorio sam vaš trezor.

— To je povreda kućnog mira, maršale. Zato, gubite se što pre oдавde sa hacijende!

— To ću i učiniti, ali ću povesti i vas!

Suzana potrčala prema zgradi gde su stanovali kauboji.

— Momci, pomoć! — viknu ona.

Ljudi su stajali kao ukopani. Niko nije hteo ni prstom da mrdne.

— Dođite, mis Pej! — reče maršal Kros. — Nema nikakvog smisla da pružate otpor.

— A kako to da ubica Dina Kabela može tako slobodno da se kreće? — frknu ona besno.

Mada je bila priterana uza zid, žena je bila spremna da se brani.

Iz grada se približavao oblak prašine. Konjanici Sjedinjenih Država. Među njima su bili šerif Morton i doktor.

— Videćemo šta može da se uradi — reče lekar. — Biće teško, ali pokušaćemo!

— Dum-dum meci — reče Šejn dok su on i Kros posmatrali kako doktor radi.

— Odmah sam pomislio — reče Kros. — Rekli su mi, kako se ono zvaše taj Meksikanac.

— Dino Kabelo.

— Tačno — odvrati Kros. — Čini mi se da su i maršal Roper i šerif Kramer ubijeni iz istog oružja.

XLIII

— Valjda nećemo zakasniti da vidimo kraj — reče maršal.

— Kapetan Sejer je sa svojim ljudima odjahao već pre dva sata u pravcu gde se nalaze ti nitkovi. Predvodi ih Vonder, čovek od čelika.

Kad su stigli do kolibe naišli su na ranjene vojnike.

— Brane se kao đavoli — reče kaplar koji je nosio zavoj na ruci. — Imaju odličan položaj između stena, a i onaj koji komanduje je neki prepređeni lisac koji se razume u svoj posao.

Pucnjava je bila žestoka.

— A gde se nalazi kapetan? — upita maršal Kros.

— Eno tamo iza one stene — reče kaplar.

Kros i Šejn sjahaše. Bili su već na domet metaka. Pognuti stigli su do mesta gde se nalazio kapetan.

— Brane se đavolski žilavo — reče kapetan i obrisa znoj sa čela. — Treba mi čitava armija da osvojim ovu tvrđavu. Skoro trećina mojih vojnika je van stroja.

Maršal Kros se osvrnuo nazad. Međutim, Šejna više nije bilo.

Zapadnjak se kao kakva senka probijao između stena. Siginjao se, pretrčavao i puzio. Dva puta se umalo nije sudario sa banditima. Jednom je uhvatio nekog bandolerosa za nogu dok ju puzio.

Čovek skoči kao da ga je guja pecnula. Međutim, već je bilo kasno. Zapadnjakova levica ga je stigla baš kada je hteo da podigne pušku. Bandit se sručio kao klada. Onesvestio se.

Šejn je puzio dalje i ugrzuo ugledao logor.

Četvorica bandita! Jedan visok čovek vitkog stasa sedeo je na prevrnutom sanduku. To je očigledno bio vođa bande.

Dvojica Meksikanaca potrčase gore prema stenama gde se pucalo. Znači, visoki Meksikanac je izdavao naređenja koja su prenosili banditi koji su malopre sedeli pored njega.

Ali, pored njega je ostao još jedan. I, on je primetio Šejna. Podigao je pušku uvis.

Međutim, bilo je već kasno. Zapadnjak je pritisnuo obarač i tu nema promašaja, jer ulog u ovoj opasnoj igri je život! Čovek posrnu i pade.

Vođa bandolerosa skoči kao oparen. Okrenuo se munjevit.

— Ne vadi revolvere, Penares! — ciknu Šejn. Primetio je krvavu ranu na licu Meksikanca. To je morala biti samo kugla koju je uputio Bil Braun.

Meksikanac podiže ruke uvis.

— Znači, ti si živ, a poslali ste na onaj svet nekog drugog da bi mene oterali na vešala? — upita Zapadnjak.

— To je smislila mis Suzana — reče Penares. — Jer, ti si otkrio naše planove, gringo.

Tog trenutka su dotrčala ona dva Meksikanca koji su odneli vesti gore gde se vodila borba. Zbunjeno su gledali šta se ovde dešava.

— Naredi da se prekine vatra! — frknu Šejn. — Ili, povlaćim obarač.

— Znači, glava u torbi? — upita Penares. — Ipak, bolje je tako negoli da duša krene u pakao.

Kristo Penares opsova. Izdao je naređenje da se prekine vatra.

XLV

Osinja gnezda koja su stvorili Kristo Penares i Suzana Pej ubrzo su uništena. Kristo Penares je osuđen na smrt, a Suzana Pej na deset godina robiije.

— Uzmite svoj top i gubite se odavde! — frknu maršal Kros. — Opuštam vas kao svog pomoćnika.

— A ja sam mislio da smo prijatelji! — promrmlja Šejn. Ali, bolje ovako. U Kolumbusu ga čeka Doli.

patuljci

iz zemlje čudesa
pripremili su za vas brojne nagrade!

Glavna nagrada je automobil YUGO-A!

NE ZABORAVITE!
izvlačenje nagrada predviđeno je
za 29. mart 1986. godine!

